

KESTEN

TEMA BROJA: NAŠA ŠKOLA

GUNS N´ROSES

PČELARSKA SKUPINA

LITERARNI RAD: PAS MEDO

USPJEŠNE UČENICE NAŠE ŠKOLE

LIST OSNOVNE ŠKOLE GAREŠNICA

Godina 2023./2024., broj 1.

Kesten

List Osnovne škole Garešnica
Godina 2023./2024., broj 1.

Izdavač:

OŠ Garešnica
Kolodvorska 4, Garešnica
Telefon: 043/531-109
E-mail: ured@os-garesnica.skole.hr
<http://os-garesnica.skole.hr/>

Uredništvo:

Jelena Hasanac, mag. prim. educ. et mag. bibl.

Tim za časopis:

Slaven Marenić, prof. geografije i povijesti
Ivana Čuka, prof.
Vera Janeš -Sušilović, nastavnik RN
Andrea Gašparec Dražić, dipl. učitelj razredne
nastave i likovne kulture i odgojitelj PO
Jelena Hasanac, mag. prim. educ. et mag. bibl.

Suradnici:

Jasminka Tihi-Stepanić
Ivan i Katica Kovač
Marko Bakarić
Monika Evaj
Učenici i učitelji OŠ Garešnica

Lektura:

Ivana Čuka, prof.

Likovna urednica:

Andrea Gašparec Dražić, dipl. učitelj razredne
nastave i likovne kulture i odgojitelj PO

Naslovnica:

Fotografija likovnog rada Anastazije Herek, 5.a

Naklada:

500 primjeraka

TEMA BROJA: NAŠA ŠKOLA

prvašići PŠ Brestovac
drugi razred Glazbeni odjel
Pogled u prošlost

ŠKOLSKI MOZAIK

AKTUALNO... Uspješne učenice
naše škole
Terenska nastava Dječji radovi
Intervju s književnicom

KUTAK ZA DUŠU

U početku bijaše RIJEČ...

JEZIČNI KUTAK

IN ENGLISH PLEASE
SPRECHEN SIE DEUTSCH

ZNANSTVENO-TEHNIČKI KUTAK

Pčelarska skupina...

SKITAM SE PO SVIJETU

Naš bivši učenik...

GLAZBA JE ZVONKA RADOST

Milka Trnina

ZABAVA

Njega kože
GUNS N' ROSES
matematičke i
informatičke mozgalice

Dragi čitatelji i drage čitateljice!

Naša škola djeluje već 195 godina te je na životni put ispratila mnogobrojne generacije učenika. Pored matične škole djelokrug nam se razastire i na sedam područnih škola te sveukupno brojimo 525 učenika, što nas čini jednom od najvećih škola u Županiji. Osim po veličini, u Županiji smo prepoznati i po mnogim postignućima u znanju, sportu, likovno-kreativnom izričaju... a djelujemo i kroz Glazbeni odjel s ciljem razvoja mnogostrukih talenata kod učenika. Naši učitelji svake godine pripremaju raznorazne projekte kako bi nastavu učinili što zanimljivijom i efikasnijom, a od ove godine imamo i projekt Školski časopis. S obzirom da je ideja o školskom listu izložena prvi put na sjednici Učiteljskog vijeća, na Dan učitelja 5. listopada, iznimno sam ponosan na brzoj organizaciji i djelotvornosti svojih zaposlenika. Zbog veoma kratkog roka pri izradi prvog broja časopisa više je zaduženja bilo na samim učiteljima, ali nadam se da će se to u skorjoj budućnosti promijeniti. Nekoliko članaka učenika, koji su se angažirali unatoč brojnim drugim obvezama, upućuje da će tako i biti.

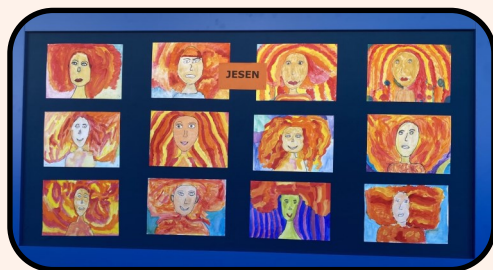
Plan je da naš školski list izlazi dvaput godišnje i vjerujem da će još više doprinijeti kvaliteti naše škole. Zahvaljujem svima onima koji su pridonijeli da stranice „Kestena“ budu ispisane edukativnim i atraktivnim sadržajima te se nadam da i naredno obrazovno razdoblje nastavljamo u istom ritmu.

Ravnatelj:

Slaven Marenić, prof.

„Sve će proći, osim dobra koje ste učinili“ glasi francuska poslovice, a učenici 4.b razreda od prvih koraka u osnovnoj školi uče kako se dobro dobrim vraća te su i ove godine, već tradicionalno, sudjelovali u Humanitarnoj akciji „Jak kao Jakov“.

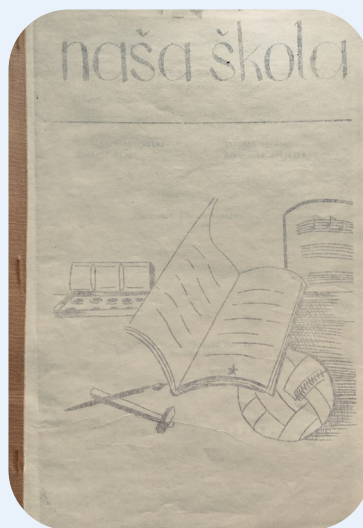
Koja nas to dama s ovih slika gleda?
Jel' to vatrena princeza?
Eh, mislim da nije.
Slatko nam se sa slika,
eno, naša jesen smije!

„Naša škola“

List učenika OŠ „Branko Horvat“

Garešnica

Literarno- novinska sekcija „Duga“ i
likovna sekcija Osnovne škole „Branko
Horvat“

Na fotografiji ispod:

Naslovnica školskog lista

Godina 3. , Broj: 4

šk. godina: 1969./1970.

Naslovnicu izradila:

Dragica Tuđina, 7.a

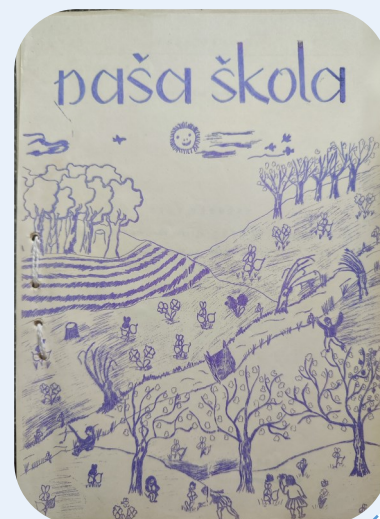
Na fotografiji iznad:

Naslovnica školskog lista

Godina 1. , Broj: 1

šk. godina: 1966./1967.

Urednik: Slavko Pernar

PRVAŠIĆI

PŠ Kaniška Iva

PŠ Garešnički Brestovac

PŠ Veliki Pašijan

Ovog rujna život se naglo promijenio za šezdeset i dvoje dječaka i djevojčica iz Garešnice i okolice. Naime, oni su postali đaci. Sa školskim torbama na leđima, uzbuđenjem u srcu i željom za znanjem, ponosno i hrabro zakoračili su u novi svijet. Svijet koji će biti njihov prioritet narednih 12 godina, a nekima i dulje. Pozdravimo sve učenike koji su se odvažno upustili u pustolovinu u kojoj će naučiti čitati, pisati, računati, steći radne navike te postići iskustva koja će im ostati za cijeli život.

1.a

PŠ Kapelica

1.b

Pitali smo Erin Smiljić iz 1.b kako je to biti prvašić

Erin, voliš li školu?

Erin: *Da. Volim školu jer u školi više učim nego u vrtiću, a imam i nove prijatelje.*

Možeš li mi opisati kako si se osjećala prvi dan škole?

Erin: *Bila sam radosna jer sam se već dugo veselila polasku u školu. Sjećam se da sam jednom dječaku pomogla da napiše svoje ime jer on sam nije znao.*

Je li ti teško ustati ujutro kad ideš u školu?

Erin: *Da, pogotovo kad navečer dugo ne spavam.*

Koji su ti predmeti najdraži?

Erin: *Informatika jer tipkam na laptopu, Hrvatski jezik jer skoro svaki dan učimo novo slovo, Matematika jer učimo zbrajanje i oduzimanje i Engleski jezik.*

Ti si predsjednica razreda. Je li to naporno?

Erin: *Nije. Moram paziti da se razred pristojno ponaša i ići na Vijeća učenika.*

Što mi možeš reći o svojoj učiteljici Draženki?

Erin: *Učiteljica je jako dobra. Ponekad se ljuti na dečke pogotovo zato što je zezaju, a to se ne smije raditi.*

Erin, često dolaziš u knjižnicu po slikovnice. Znaš li čitati?

Erin: *Da. S pet godina sam naučila čitati, a sada imam sedam.*

PŠ Zdenčac

Razigrani veseljaci 2.a

Lako je zadati učenicima zadaću da napišu sastavak na zadanu temu, ali kada tu istu zadaću dobije učiteljica nije baš tako! Ipak čujte i počujte, dragi čitatelji, priču o mojim učenicima.

U malu učionicu broj 1 natiskalo se 20 malih, ali umnih glava. Sve đak do đaka razigranih veseljaka! Tu je različitih, ali važnih imena 14 dječaka: Patrik, dva Andreja, David, Mateo, Bartol, Ervin, Luka 1 i 2, Maro, Borna, Ivano, Mark i Neo. Iste važnosti krase imena 6 djevojčica: Melissa, Iris, Lucija, Mia, Ela i Gita. Zar nisu posebni?

Neki od njih posebno vole čitati, poneki računati, pjevati, glumiti, skakat... ali svi najviše vole učiti izvan školskih vrata, na terenskoj nastavi. Uz poneki nestašluk, koji se uvijek može pravdati godinama starosti, ostanu sjećanja i radosni trenutci, ali i naučena pravila ponašanja. Iako učiteljica stalno više iz predostrožnosti: „Nemoj ovo, nemoj ono! Pazi! Gledaj! Jooojjjj!“... voli ona tu dječju radost, a i njih baš takve kakvi jesu. O ocjenama nećemo jer je to, kako veliki znaju reći, „poslovna tajna“. Većina tih učenika aktivni su članovi i izvan škole u različitim sportskim klubovima, folkloru i glazbenoj školi.

I što na kraju reći? Još su mali da shvate poslovcu „Od kolijevke pa do groba, najljepše je đачko doba!“. Neka su svi živi i zdravi, neka svi njihovi snovi i želje budu ostvarene u budućnosti koja je ispred njih, a učiteljica koja ovo piše nakon ove generacije đaka sebe vidi u zasluženju mirovini.

Napisala razredna učiteljica Dubravka Panić

Likovni radovi:

Ribice u akvariju- Irina Križan, 2.b

Geometrijski likovi- Filip Prijak, 2.b

Tko ima više?

Razredni odjel 2.b ima 20 učenika. Od toga je samo šest djevojčica.

Učenici u većini dolaze iz obitelji s više djece. Samo je troje učenika koji su jedino dijete u obitelji.

Iz obitelji s dvoje djece je četvero učenika. Osam učenika dolazi iz obitelji s troje djece, troje učenika iz obitelji s četvero djece i jedan učenik iz obitelji s petero djece.

Troje učenika zbog razvoda roditelja živi s jednim od roditelja pa nemam podatke o mogućoj polubraći i polusestrama.

Ukupno je to pedeset dvoje djece.

Kao dugogodišnja učiteljica u Matičnoj školi primjećujem da mi je ovo najmanji razredni odjel do sada, ali s najvećim brojem braće i sestara u obiteljima iz kojih učenici dolaze.

Pozivamo vas da istražite brojno stanje u vašim razrednim odjelima i javite ako ste brojniji.

Vera Janeš- Sušilović

Naš razred

U našem 2.b razredu četrnaest je dječaka i šest djevojčica.

Šarolik smo razred. Neki su mirni, a u većini su oni nemirni, glasni i pričljivi.

Našoj učiteljici nije lako.

Najviše volimo predmet Tjelesna i zdravstvena kultura i igru graničar. Naša igra često je žestoka. Zaboravimo na dogovorena pravila pa nas učiteljica podsjeća na riječ kultura.

Za vrijeme predmeta Engleski jezik volimo igrati igre, jer nas „teacher“ nagradi bombonima kad pobijedimo. „Teacher“ je zapravo moja mama i to nije uvijek lako, biti učenik i sin.

U mom 2.b ima dobrih matematičara i čitača, ali ne puno. Moglo bi ih biti i više.

Ja volim svoj razred, a mislim da nas i učiteljica voli.

Mihael Ljubić, 2.b

PODRUČNA ŠKOLA GAREŠNIČKI BRESTOVAC

O povijesti naše škole

*Volim školu jer je moja
Volim jer je toplih boja,
Volim onaj hrast koji hlad stvara
Volim pokraj njega igrati graničara...*

ŠKOLA DANAS

2020. godine završena je i energetska obnova školske zgrade kroz projekt obnove kojeg je nositelj bio grad Garešnica. U novom ruhu škola je u zadnjih nekoliko godina opremljena novim namještajem i nastavnim pomagala.

Škola ove godine broji 40 učenika kroz četiri razredna odjela u kojima rade učitelji Davorin Agatić (1.razred), Vlatka Malek (2.razred), Dušanka Dozet (3.razred) i Biserka Purgarić (4.razred).

AKTIVNOSTI

Škola svake godine sudjeluje u brojnim aktivnostima i projektima planiranim školskim kurikulumom te ima odličnu suradnju s roditeljima, Udrugom žena Garešnički Brestovac, župnikom iz Garešnice, DVD-om Garešnički Brestovac, vrtićem „Maslačak“ i drugima.

Od aktivnosti se ističu, tradicionalno, obilježavanje Dana kruha ispred crkve u suradnji s roditeljima i župnikom, uređenjem mjesta u blizini škole i sudjelovanje na Uskršnjem sajmu u Garešnici u suradnji s roditeljima i Udrugom žena Garešnički Brestovac. Uz brojne realizirane projekte možemo izdvojiti i ovogodišnji projekt *Domaći*. Cilj projekta je razvijati kod učenika radne navike koje su dio svakodnevnog života, upotreba različitih alata u obavljanju jednostavnijih poslova, sudjelovati u zajedničkom radu, koristiti se jednostavnim strategijama učenja i rješavanja problema, sudjelovati u aktivnostima koji doprinose razvijanju svojih potencijala, društvu i zaštiti prirode, primjenjivanje pravila i izvršavanje dužnosti. U ovom razdoblju realizirane su aktivnosti koje se odnose na uređenje okoliša, upotrebu alata, pravilnu higijenu, pripremu jednostavnijih jela, vezanje vezica i pranje obuće.

Svi su učenici uključeni u izvannastavne aktivnosti dramske skupine, recitatorske skupine i plesne skupine. Svake godine održava se božićna i završna priredba u mjesnom Domu kulture. U sklopu božićne priredbe organizirano je i darivanje učenika prigodnim paketićima.

1955. godine otvorena je narodna četverogodišnja škola u zgradi starog Doma kulture u Garešničkom Brestovcu. 1957. godine počinje izgradnja nove školske zgrade. U izgradnji škole pomogli su mještani i roditelji dobrovoljnim radom i materijalnim sredstvima. U jesen 1958. godine počinje nastava u novoj školskoj zgradi.

U narednim godinama uz školsku zgradu uređen je stan za učitelje i opremljena je školska kuhinja. Uz dobru suradnju s Mjesnim odborom i dobrovoljnim radom roditelja uređen je i školski okoliš te uveden plin u školsku zgradu.

Projekt Domaći- priprema jednostavnijih jela

Projekt Domaći- upotreba alata

Uređenje okoliša

Pripremili:

Davorin Agatić i Biserka Purgarić

Osnovni glazbeni odjel OŠ Garešnica ima dugu tradiciju koju

baštini iz prethodnih oblika organiziranja i izvođenja nastave. Glazbena škola u Garešnici osnovana je 1971. godine pri Narodnom sveučilištu i predavači su bili Josip Ferenčaković i Zlata Herceg. Oni su podučavali harmoniku i solfeggio, a organiziran je i harmonikaški orkestar pod ravnanjem nastavnice Zlate. Glazbena škola zatim prelazi u sastav Srednjoškolskog centra „9. maj“ i u glazbenu školu dolazi 1977. g. prof. teorije i kompozicije Mladen Jurač koji počinje predavati klavir. Isto tako počinje voditi dječji pjevački zbor. Iz glazbene škole odlazi Josip Ferenčaković, a dolazi nastavnik glazbene kulture Ivan Brleković koji predaje harmoniku, podučava tamburicu i osniva tamburaški orkestar. 1979. g. glazbena škola verificirana je od strane ondašnjeg Ministarstva kulture. Dolaskom prof. teorije Branka Medveda osnovan je još jedan odjel – gitare, tako da u sklopu glazbene škole djeluju harmonikaški, tamburaški i gitaristički orkestar i dječji zbor. 1991. g. Zakonom o osnovnom školstvu glazbena škola prelazi u sustav Osnovne škole Garešnica i dobiva naziv Osnovna glazbena škola „Mladen Pozajić“ pri OŠ Garešnica. 1997. dolazi Loreta Šteher-Mujagić, prof., koja predaje klavir, a od 1999. godine zamjenjuje je Ivana Gereci, prof., bivša učenica glazbene škole u Garešnici, smjer klavir, koja je završila srednju teoretsku školu u Bjelovaru, srednju školu solo-pjevanja Blagoje Bersa u Zagrebu i MA Zagreb, smjer profesor solo-pjevanja. Odlaskom nastavnika Ivana Brleković u mirovinu, 2007. g. na mjesto nastavnika harmonike i solfeggia dolazi prof. glazbene kulture Romana Farkaš, koja je završila srednju školu smjer harmonike u Bjelovaru i MA u Puli. Uskoro u mirovinu odlazi i Mladen Jurač, prof., koji je predavao gitaru, klavir i solfeggio. Škola dobiva novi naziv i postaje Osnovni glazbeni odjel OŠ Garešnica. Solfeggio preuzima Romana Farkaš, prof., klavir predaje Ivana Gereci, prof., a gitaru predaju niz predavača – gitarist Slaven Bandur, apsolvant gitare na MA u Splitu, zatim prof. gitare Siniša Pauška i prof. gitare Saša B. Matošković. Skupno muziciranje – zbor vodio je Branko Medved, prof., a sada vodi profesor glazbene kulture Tomislav Brajdić. Komornu glazbu vodi na harmonici Romana Farkaš, prof., a komornu glazbu na gitari vodili su gitarist Slaven Bandur i sada prof. gitare Darko Misirača sa završenim Konzervatorijom u Klangerfurtu, Austrija, koji dolazi na mjesto predavača gitare 2022. Isto tako, za potrebe naših nastupa na gostovanjima i koncertima, oformili smo naš mali pjevački zbor OGO koji vodi i prati na klaviru Ivana Gereci, prof.

Komorni trio s božićnog koncerta: Dario Horvat, harmonika, Anastazija Herek, harmonika, Benjamin Bećirspahić, klavir.

Obrazovanje i projekti

Škola ima tri instrumenta: klavir, harmoniku i gitaru. Broji u prosjeku 30 – 40 učenika godišnje. U

glazbenoj školi realiziramo niz projekata: terenske nastave na koje odlazimo dva puta godišnje – posjet operi, kazalištima, koncertnim dvoranama. Gledali smo i slušali niz opera i baleta te mjuzikle. Obavezno idemo posjetiti muzeje i izložbe ili idemo u obilazak značajnih institucija. Terenske nastave su uvijek dobro posjećene. Isto tak organiziramo glazbene susrete s drugim glazbenim školama iz Kutine, Daruvara, Pakraca, Virovitice (to nam je ovogodišnji plan) ili s našim učenicima koji su nastavili glazbeno školovanje. Učenici odlaze na seminare i gostovanja u druge škole. Isto tako naši profesori su redovito na stručnim usavršavanjima u Zagrebu i drugim mjestima te u Opatiji na seminarima Centra izvrsnosti. Učenici redovito sviraju na svojim školskim produkcijama, koncertima – božićnom i godišnjem, klavirskom, a isto tako gostuju na pozive naših institucija, manifestacija u gradu – poput Gastroflore, koncert mažoretkinja, promocijama knjiga i sl.

Imamo redovito gostovanje u našim područnim školama pod nazivom „Proljeću u susret“ gdje nastupamo jednom godišnje u nekoj od područnih škola. Gostovali smo u PŠ Veliki Pašijan, Kapelica, Garešnički Brestovac, Hrastovac, Tomašica, Kaniška Iva, Zdenčac. Redovito nas medijski prati naša radio stanica „Krugoval“ Garešnica koja najavljuje naše koncerte i gostovanja. Isto tako i TZ Sjeverna Moslavina – najavljuje naše nastupe i poziva nas na događanja. Redovito objavljujemo događanja na web stranici naše OŠ Garešnica.

Naši učenici u nastavku obrazovanja

Ima puno učenika koji su postali profesori nastavljajući svoje glazbeno školovanje: prof. doktor gitare Ozren Mutak – predavač na MA u Pragu i Konzervatoriju u Plznu u Češkoj, prof. teoretičarka Ana Šedlbauer – predavačica u glazbenoj školi u Velikoj Gorici, Andrija Bosanac – prof. trombonist, Zvonimir Bajević – prof. trubač. Naši učenici klaviristi su nastavili školovanje: Iva Gazdić – završila je srednju klavira, Margareta Batinić – učenica je srednje škole klavira i solo-pjevanja, Zrinka Bombini – učenica je srednje škole klavir.

Imamo i dva studenta Juricu Bajevića – Jazz akademija u Grazu i studenta klavira na MA Zagreb te Romana Mihalića u klasi prof. Ide Gamulin. Imamo i gitaristice Stellu Badanjak i Noru Ponjević – ide u srednju školu smjer gitara u Bjelovaru.

Terenska nastava u Zagreb ispred Muzeja suvremene umjetnosti

U Muzeju suvremene umjetnosti

Smotre i natjecanja

Naši učenici klaviristi u klasi Ivane Gereci, prof., redovito nastupaju na državnoj smotri Festival mladih pijanista koji se održava u Varaždinu. Dolaskom prof. Romane Farkaš naši učenici odlaze na brojna natjecanja iz harmonike i osvajaju prestižne međunarodne i državne nagrade. Nagrade na harmonikaškim natjecanjima su osvojili: Iris Delić, Kristijan Njara, Siniša Serdar. Profesorica Romana je sa svojim učenicima osvojila niz nagrada iz natjecanja discipline solfeggia. Na natjecanju Sonus I. nagrade su osvojili učenici: Veronika Paradžik, Benjamin Bećirspahić, Anastazija Herek i Ema Žabić. Ema Žabić je osvojila I. nagradu 2023. na Republičkom natjecanju HDGPP-a, i isti uspjeh je postigla i na Državnom natjecanju HDGPP-a također osvojivši I. mjesto. I ove godine prof. Romana sprema učenike za daljnja natjecanja.

Sadašnji i budući razvoj

Prelaskom glazbene škole u sastav OŠ Garešnica, ravnatelji glazbene škole bili su nastavnik matematike Ivan Majcan, mag. pedagogije Dejana Vitez i prof. geografije i povijesti Slaven Marenić. Svi oni su zaslužni da je glazbeno obrazovanje održano u našem gradu i u našoj školi, a naročiti pomak napravljen je dolaskom ravnatelja Slavena Marenića kad je riješen prostor učionice solfeggia i uređen sanitarni čvor. Voditelji glazbene škole su do sad bili Mladen Jurač, prof. i Ivana Gereci, prof. Puno je učenika prošlo kroz ovu školu i mnogi od njih rado sviraju i bave se glazbom kroz brojne vokalno-instrumentalne sastave ili kroz umjetnička društva. Nastavit ćemo i dalje tako raditi i obrazovati naše učenike jer glazba je zvonka radost.

Nastup u knjižnici

Autor: Ivana Gereci, prof. OGO

Izvor podataka: Monografija – Osnovna škola Garešnica „Put dug 175 godina“

Podatke prikupile: Romana Farkaš, prof. i Ivana Gereci, prof.

Povijest našeg školstva proteže se kroz povijesne prilike iz vremena Habsburške Monarhije pa sve do danas. Sukladno tomu, mijenjali su se i školski zakoni koji su određivali broj razrednih odjela, a i lokacije na kojima se odvijala nastava.

Počeci školstva na području današnje Garešnice sežu u doba Vojne krajine, točnije između 1770. i 1775. Nastava se odvijala u nekoj stražarnici, budući da je Garešnica bila sjedište satnije (kapetanije). U spomenutom razdoblju učenici su uglavnom učili: vjeronauk, čitanje, pisanje, četiri računске operacije i njemačku gramatiku.

„Die Gemeinde Elementar- schul“, tj. početna elementarna škola osnovana je u Garešnici 1827. Razvojačenjem Vojne krajine, 1875. godine škola je prozvana „Općinskom školom“, a bijaše jednorazredna do 1887. kad je postala dvorazredna. U tom razdoblju zgrada škole se nalazila na zemljištu današnje Srednje škole „August Šenoa“. Zaslugama tadašnjeg učitelja Dragutina Jambrušića 1888. godine bijaše izgrađena školska jednokatna zgrada. Učitelj Jambrušić je važne događaje bilježio u spomenicu škole koja je vrijedan izvor saznanja tadašnjih školskih prilika.

Od 1874. uvode se obavezne četverogodišnje, tj. pučke škole. Sukladno tomu i broj nastavnih predmeta se povećao pa su tadašnji učenici učili: materinji jezik, računstvo, zemljopis, povijest, fiziku i prirodopis te krasopis. Ženskoj djeci bio je obvezatan ručni rad i domaćinstvo. Zanimljivo je da su učenici nakon pučkih škola morali pohađati „opetovnicu“, u trajanju od dvije godine. Opetovnice su pohađane kroz dva dana (četvrtkom i nedjeljom), u trajanju dva sata. Učenici su svoja znanja nadopunili znanjima iz Ustava i gospodarstva. Praktični dio nastave odvijao se u sklopu cjepinjaka i loznjaka, a sadnice su dijelili seoskim gospodarima koji su ih morali saditi i paziti na njih. Broj učenika se s vremenom povećavao pa je tako u razdoblju između 1930. i 1940. godine iznosio oko 200 učenika. Od poznatih učitelja spomenutog razdoblja valja istaknuti gospodina Dragutina Raka čijom inicijativom je proslavljena 100. godišnjica garešničke škole 1927. godine. Tijekom Drugog svjetskog rata nastava se odvijala povremeno ili s prekidima zbog ratnih nedaća. Nakon rata, 1947. godine škola postaje sedmogodišnja. Učenici imaju obavezu pohađanja između 7. i 14. godine, a gradivo između V. i VII. razreda bilo je na razini gimnazije između I. i III. razreda. Zakonom o osmogodišnjem obrazovnom školovanju iz 1950. godine sedmogodišnje škole postaju osmogodišnje. Današnja zgrada naše škole gradila se u nekoliko navrata i djelomično je useljena 1963./1964. Tadašnja škola nosila je naziv Osnovna škola Branko Horvat. Škola je u narednom razdoblju dograđivana, a nastava se odvijala u kabinetima. Naša je škola u Domovinskom ratu djelovala u otežanim uvjetima kao i u ostatku Republike Hrvatske, a pohađala su je i brojna djeca prognanici iz različitih dijelova naše domovine.

Brojni djelatnici tijekom povijesti svojim doprinosom oblikovali su generacije učenika predanim i ustrajnim radom, ali o njima ćemo pisati u nekom narednom broju našeg časopisa.

Danka Kruh- Vuk, nastavnica povijesti

Prvi garešnički učitelji do početka 20. stoljeća:

- učitelj Herceg (do 1868.), Petar Gorički(1868.), Štefan Tučan (1868.-1872.), Mijo Crljenak (1872.-1875.), Dragutin Jambrušić (1875.-1889.), Maksimilijan Kanjuh i Vilma Basnov (1889.), Nikola Horvat (1892.-1893.), Valerija Kamenar (1889.-1897.), Milenko Štefanović (1893.-1896.), Stjepan Cvjetko (1893.-1896.), Zora Čurčić (1896.) Stjepan Kolar (1896.-1900.)

Izvori:

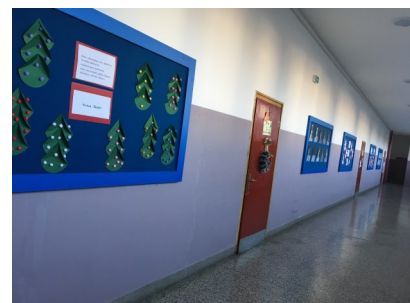
Ruža Lenac Brleković, Garešnica od "gara" do grada
OŠ Garešnica, Put dug 175 godina
Mato Božičević, Od Garića do Ilove i Česme

Spomenik partizanskom omladincu Branku Horvat ispred školske zgrade. Od 1967. do 1992. OŠ Garešnica nosila je naziv OŠ Branko Horvat.

Današnja zgrada naše škole gradila se u nekoliko navrata. Na fotografiji iznad nalazi se najnoviji dio školske zgrade.

Hodnik u kojem se nalaze učionice 7, 8, 9 i 10 najstariji je dio školske zgrade. Danas je hodnik dekoriran novim zidnim panoima s dječjim radovima, a u učionicama nastavu imaju niži razredi.

Tekst pripremila: Danka Kruh-Vuk
Fotografije: Jelena Hasanac

Katica i Ivan Kovač proslavili su svoj Zlatni pir
30. 11. 2019. godine.

U toplini svoga doma, jednog hladnog prosinačkog poslijepodneva, ugostili su me supružnici Kovač. Osim sokom i ukusnom baklavom počastili su me i obiljem informacija o našoj školi. Tako sam saznala štošta o prijašnjim školskim aktivnostima, ali prvo bih željela današnje generacije pobliže upoznati s učiteljima koji su više od 40 godina svoga života posvetili radu u OŠ Garešnica.

„Stroga, ali pravedna“ bio je moto Katice Kovač uz koju su brojne generacije garešničke djece zavoljele Geografiju (tadašnji Zemljopis). I meni je usadila ljubav prema tom predmetu, a nastavnih sati i domišljatih ispita i dan danas se nostalgично prisjećam. Pravila su od prvog dana bila jasna: zaboraviti zemljopisni atlas smiješ samo dva puta jer treći dobiveni minus znači jedinicu u imeniku. Nije mogao postojati pojam iz geografije za koji znaš, a da ga ne znaš pokazati na karti, a posebno se vrednovala i domaća zadaća iz radne bilježnice na kraju svakog polugodišta. Mjesta za greške je bilo malo jer svaka ocjena se pomno vagala. I sama sam se nekoliko puta poskliznula na tom putu i sa suzama u očima pomirila sa zaključenom ocjenom vrlo dobar iz Zemljopisa, no to nikad nije umanjilo ljubav prema tom predmetu i poštovanje prema nastavnici koja mi je ujedno bila i razrednica.

Katica Kovač svoj radni vijek počela je još davne 1969. god, a kako bi nadopunila satnicu, osim stručnih predmeta Povijesti i Geografije, predavala je Likovnu kulturu, Matematiku petim razredima te Prirodu. Naglašava kako se od prvog dana postavila i nikad nije dozvolila da joj strah prema poslodavcu utječe na pravednost u ocjenjivanju.

Ivan Kovač zvani Ico počeo je raditi 1968. godine i to nakon završena samo 3. semestra jer stručnog kadra nije bilo, a potreba za nastavnikom TZK (tadašnji Fizički odgoj) bila je velika. Akademiju je završio uz posao, a cijeli svoj radni vijek proveo je brinući se za vitalnost učenika jer *u zdravom tijelu je i zdrav duh*. Kod čuvenog nastavnika TZK također su pravila bila jasna. Oprema se morala nositi jer mjesta za pogreške nije bilo. Osim što se brinuo o zdravlju i higijeni, nastojao je učenicima usaditi i moralne vrijednosti, a red i disciplina morali su se znati te nitko od učenika na hodniku nije radio buku dok je Ico istim prolazio. No ističe kako, usprkos strogoći, nema učenika koji ga ne pozdravlja na ulici te naglašava kako konverzaciju započinju baš oni učenici prema kojima je bio osobito opravdano autoritativan.

Ico ističe kako školu pamti samo po lijepim događajima, dok je Kaja po tom pitanju ipak bila više rječita te naglašava kako se u 40 godina rada štošta u školstvu promijenilo.

Katica: Kada sam počela raditi škola je brojila nešto manje od 1300 učenika, 12 područnih škola, a u matičnoj školi je bilo čak 6 paralelki. Povremeno je bio rad u tri smjene, a radilo se i svaku subotu. Učiteljska vijeća i Zbor radnika bili su navečer, poslije nastave. Sve škole na jednoj općini su jednom godišnje imale sastanak i druženje...

U zbornici nekada nije bilo zabranjeno pušiti, a kao kolektiv smo bili složni, pila se kava, pričali se vicevi (nije bilo mobitela). Vic- maheri bili su: Tonček (Antun) Rozina, Nevenka Ražov, Kaja Kovač i Lojza (Alojz) Vragolović.

Imali smo fešte za 8. mart (Dan žena) u današnjem restoranu škole, za Dan škole i na kraju školske godine u prirodi u Podgariću te smo sami pripremali hranu.

Imali smo susrete s bratimljenim školama. Naša je škola imala međusobni susret sa školom iz Varvarina u Srbiji. Dolazili su učenici i učitelji. Učenici su igrali sportske susrete, a fešte su trajale tri dana. Učenici su spavali kod učenika, a učitelji kod učitelja. Susreti su se odvijali naizmjenice. Jedne godine oni kod nas, a druge godine mi kod njih. To je trajalo do 1990. godine.

Imali smo sportske susrete, u Podgariću. Muško- ženske ekipe igrale su nogomet, a imali smo ekipu i u kuglanju i odbojci. Učitelji su morali biti uzor i u ponašanju i u aktivnostima, organizaciji raznih akcija tako je Ico osnovao rukometni klub i radio u njemu 24 godine. Ja sam pak sudjelovala u zboru i kuglanju.

Posebna zanimljivost u školi bila je završna maturalna zabava za učenike 8. razreda koju su zajedničkim snagama pripremali roditelji i učitelji. Roditelji su posluživali, a mi smo organizirali poslugu, tombole, program... Novac je išao za maturalno putovanje. Tako je bilo do 1975. godine.

Imali smo i **društveno koristan rad u Nastavnom planu i programu**: berba kukuruza u kombinatu za učitelje i učenike, uređivanje sportskih terena u Podgariću, skupljanje papira i staklenih boca i to prije Ekologa, pošumljavanje, branje žira...

80-ih i početkom 90-ih djecu se vodilo na autobusnih kolodvor i dežuralo se s njima do dolaska autobusa.

Svi koji su slavili rođendan u istom mjesecu počastili su jedan dan u sve u kolektivu.

Poslije se sve promijenilo. U zbornici se nije smjelo više pušiti, pod odmorom više nije bilo razgovora, smijeha, viceva. Puno je mladih tipkalo na mobitelu tako da se nismo više družili kao prije.

Koju radnu kolegicu ili kolegu osobito pamтите?

(Ovo pitanje im je posebno izmamilo osmijeh na lice, a evo i odgovora):

Ivan: od starije ekipe je svakako najinteresantniji bio učitelj Mesić, zatim Zvonimir Šerbedžija, Ana Haistor, Mirko Todorčić, Marija Popović, a od mlađe ekipe istaknuo bih Tonček Rozinu s kojim sam i proveo najduže vremenski radni vijek, Alojza Vragolovića, Ivu Đuričića, Zlatka Verhaza...

Katica: Nevenka Ražov, Dragica Kovačić, Zdenka Rozina, Renata Madaras, Marija Đuran, Dejana Vitez, Renata Štefanac iz računovodstva, ali i svi mladi učitelji koji danas rade.

Jesu li se generacije učenika iz 80-ih razlikovale od generacije učenika iz ovog stoljeća?

Ivan: Jako!

Katica: Prijašnje generacije su poštivale učitelje, imali respekt prema roditeljima. Sadašnje generacije su sebi na prvom mjestu te nemaju odnos strahopoštovanja prema roditeljima.

Što Vam je na poslu bilo najteže, a što najlakše?

Katica: Maturalna putovanja su bila najteža zbog odgovornosti prema djeci i roditeljima, nespavanje, briga... Maturalno putovanje je nešto specifično za svako dijete jer to je prvo odvajanje od roditelja, za neke učenike i prvi pogled na more, prva pijanka, prvi poljubac, ali i prva „slomljena“ srca...

Ivan: Izleti su za učitelja najstresniji i najodgovorniji. U svom radnom vijeku bio sam na 14 maturalaca.

Katica: Lijepo mi je bilo druženje s djecom, kad smo pričali viceve, dogodovštine... S pojedinim kolegama ostali smo povezani za cijeli život.

Ivan: Volio sam posao, volio sam djecu, zezati se s njima, znao sam sve simpatije, nismo imali vremena biti bolesni... Najljepši mi je bilo za Dan škole i to sportski dio, premda je bilo puno lijepoga...

Imate li kakve interese ili hobije sada kad ste u mirovini? Kako provodite vrijeme?

Ivan: Radno. Imam dvorište, vrt, voćnjak, do ove godine imali smo životinje: zečeve, kokoši, piliće, pure, mačka. Pripremam drva za zimu i gledam sport na TV-u, odlazim na rukometne utakmice i na more u Turanj gdje imamo svoju kamp prikolicu u privatnom dvorištu.

Katica: Čitam puno i to do kasno u noć. Ponekad sam na tabletu ili Facebooku, rješavam križaljke, brinem o kući i vrtu. Idemo na sva događanja u gradu, kazališne predstave, koncerte, Martinje, Advent, Gastroflora, izložbe u Naturi 2000, Rujan na vodi itd.

Za kraj Katica naglašava: Ono što mi je na ponos svakako je Dejan Nemčić koji stalno ističe kako sam mu ja usadila ljubav prema Geografiji. I svake me godine posjeti jednom ili dvaput i čestita Božić. Znači da sam neki trag ostavila.

ZANIMLJIVOSTI

Školski restoran danas. Nekada tehnički kabinet, a 1991. i sklonište za učenike za vrijeme trajanja zračnih opasnosti tijekom Domovinskog rata.

Za vrijeme gradnje sadašnje školske zgrade učenici viših razreda ručno su kopali jamu za gašenje živog vapna i temelje za podrum (današnji restoran). Jedan od sudionika radne akcije je i nastavnik Ivan Kovač.

Zlatno doba fizike i uspjesi na LIDRANU...

90-ih godina učenici naše škole redovito su sudjelovali na državnim natjecanjima iz fizike, a mentor je bio Zlatko Verhaz. Naši su učenici više puta sudjelovali na državnom LIDRANU s mentoricom Marom Borovac. Postizali su uspjeh na državnom natjecanju u šahu te u drugim izvannastavnim aktivnostima: Pjevački zbor, Eko-grupa, školski avio-modelari, atletičari i dr.

Intervju vodila: Jelena Hasanac

Aktualna zbivanja u našoj školi:

U našoj školi i ove godine svi učenici, zajedno sa svojim učiteljicama, marljivo rade kao mali mravi. Listopad je posebno bogat sadržajima. Ne samo da se obilježavaju Dani zahvalnosti za plodove zemlje u kojima učenici peku kolače, mijese buhtle s čokoladom, mijese i peku američke palačinke te uče da se hrana ne smije baciti, već se tradicionalno obilježava i Mjesec hrvatske knjige koji je ove godine bio posebno zanimljiv. U Natjecanju u čitanju naglas imamo državnu prvakinju, a održana su čak dva književna susreta: s Bojanom Meandžijom za učenike 4. razreda i Jasminkom Tihi-Stepanić za učenike 5. i 6. razreda. Osim toga u PŠ Kaniška Iva održala se Kestenijada, a u PŠ Pašijan izrađivale su se drvene kućice za ptice. U prosincu učenici 4.b razreda sudjelovali su u Humanitarnoj akciji „Jak kao Jakov“, a u veselo blagdansko raspoloženje uvele su nas božićne priredbe i radionice na kojima su se izrađivale božićne čestitke kojima smo, među ostalima, razveselili i naše umirovljene djelatnike škole.

Dana 14. studenog, 2023. učenice i učenice 2.a i 2.b razreda posjetili su Gradsku knjižnicu i čitaonicu Đuro Sudeta.

Susreli su se s književnicom Ivankom Ferenčić Martinčić koja ih je svojim nastupom zainteresirala za pripovijedanje priča. Naime, književnica je pripovjedačica priča. Pripovijedajući priču „Kraljev krojač“ uspjela je potaknuti učenike na aktivno uključivanje u pripovijedanje i zadobila je svu njihovu pažnju što u današnje vrijeme zaista nije lako postići. Ovaj susret s književnicom u živo bio nam je vrlo zanimljiv i nadamo se da će takvih susreta biti i nadalje.

Dubravka Panić i Vera Janeš- Sušilović

Ovog listopada **Dane zahvalnosti za plodove zemlje** – Dane kruha u 3.b

razrednom odjelu obilježili smo blagujući obilje poslastica koje su naše majke i bake pripremile za nas. Recitirali smo stihove o kruhu i naučili pjevati pjesmu *Kruše života, ljubavi vir što dušam našim donosiš mir. Ti snagu daješ na putu tom, ti vodiš nas u Očev dom! Zahvalni smo svima tko s kruhom veze ima.*

Marija Vitez

Dan znanosti i radosti u PŠ Veliki Pašijan

14. studenoga bio je poseban dan u PŠ Veliki Pašijan. U sklopu projekta „Moje zdrave navike“ u goste nam je stigla fotografkinja Marijana Kapetanović iz ZTK Kutina. Kroz sadržaje kemije, fizike, prirode i društva i fotografskog izričaja stvarali smo cijanotipske fotograme, glazbu na thereminu i poletjeli malom jedrilicom. Jedrilica je jedna od brojnih koju su izradili učenici iz Kutine na radionici Aero kluba OSA. I za ovaj dan, poslužila je za igru u kojoj su učenici saznali da i tu ima fizike. Fiziku smo pronašli i u lomljenju zraka svjetlosti, UV zračenju, lomljenju zvučnih valova na glazbalu theremin. Stvaralačkom igrom učenici su razumjeli što je to kemija, što je fotografija. Ponavljanjem tema iz Prirode i društva: Zdravlje i higijena, Zdrava prehrana, Ekologija i Kulturno nasljeđe nastali su vrlo lijepi kreativni fotografski radovi.

Veselo društvo učenika obogatilo je svoje malo selo novim znanjima, saznanjima i voljom za daljnjim učenjem.

Zrinka Kufner i Kristina Petrović

SPORTSKE VIJESTI

Na županijskom natjecanju u krosu za djevojčice i dječake, koje je održano u Garešnici, učenice naše škole u kategoriji 5. i 6. razreda te učenici u istoj kategoriji plasirali su se na 5. mjesto, dok su naše učenice u kategorije 7. i 8. razreda te učenici, u istoj kategoriji, osvojili 4. mjesto.

Odličan individualni rezultat postigla je Zoja Gajić koja je bila 3. u županiji i osvojila brončanu medalju.

Terenska nastava

12. i 13. 10. 2023. učenici osmih razreda naše škole posjetili su Vukovar. Terenska je to nastava koju u potpunosti financira Ministarstvo hrvatskih branitelja. Uz stručno vodstvo obišli su mjesta od velike važnosti za razumijevanje Domovinskog rata i novije hrvatske povijesti. Posjetili su, obišli, odali počast: Spomen domu hrvatskih branitelja na Trpinjskoj cesti, Kukuru-znom putu – Put spasa, crkvi sv. Filipa i Jakova, Memorijalnom groblju žrtava iz Domovinskog rata, Spomen domu Ovčara, Mjestu sjećanja "Vukovarska bolnica", Veleprometu i

Borovo Commercu. Obišli su Gradski muzej Vukovar i Muzej vučedolske kulture koji je jedan od najznačajnijih arheoloških lokaliteta u Europi. Pozorno su odslušali predavanja „Domovinski rat“ i „Bitka za Vukovar“. Popeli su se i na Vodotoranj, simbol vukovarske izdržljivosti i hrvatskog prkosa.

Naučilo se i zapamtilo mnogo, što potvrđuje osvojeno 1. mjesto na kvizu znanja u Školi mira. Naše su znanje branili učenici 8.c razreda Martina Miloš i Adam Lipak. Ako se pita učenike, najvažniji dio je noćenje u hostelu „Dubrovnik“ koji se nalazi u sklopu Memorijalnog centra Domovinskog rata. U Vukovar su učenici odnijeli znatiželju, a ostavili mir i dobro.

Da moramo u jednoj riječi opisati našu terensku nastavu ta riječ bi bila „SLATKO“ jer posjetili smo najslađi muzej u Zagrebu, Muzej čokolade. Boravak u muzeju obogatio nas je znanjem, okusima i uspomjenama koja će nam uvijek izmamiti osmijeh.

3.a i 3.b

Učenici područnih škola Kapelica, Hrastovac, Tomašica, Kaniška Iva i Zdenčac realizirali su terensku nastavu u Zagreb. Po dolasku, posjetili su televizijsku kuću Nova TV. Srdačna i vesela ekipa dočekala ih je i povela u razgledavanje Informativnog programa, studija In magazina, virtualnog studija, te studija produkcije Supertalenta gdje su i uživo vidjeli snimanje polufinalne točke. Nakon razgleda televizijske kuće, slijedio je ručak u obližnjem McDonaldsu te odlazak u kino na projekciju dugometražnog igranog filma za djecu „Dnevnik Pauline P.“ Bio je to nesvakidašnji nastavni dan, a kući su učenici donijeli izobilje pozitivnih dojmova i lijepih uspomena.

Naši četvrtaši realizirali su zanimljivu terensku nastavu u Zagrebu. Posjetili su Tehnički muzej Nikole Tesle koji prikazuje povijesni razvoj tehničkih rješenja kojima je čovjek nastojao svladati prostor i vrijeme. Tijekom posjeta najviše ih je dojmio rudnik izgrađen ispod objekta Muzeja s više od tristo metara rudničkih hodnika. Sljedeće odredište bilo im je Memorijalni centar Dražena Petrovića. Dražen Petrović poznat kao „košarkaški Mozart“ bio je najveći hrvatski i jedan od najvećih svjetskih košarkaša svih vremena. Priča prepuna emocija i jako dobrih zaključaka naših četvrtaša, dirnula je i samog vodiča, tako da su na poklon dobili košarkašku loptu i knjigu „Prvi košarkaški koraci“. U Cines-taru uz mnoštvo dobre glazbe i zanimljivih poruka koje nudi animirani film završili su terensku nastavu.

Terenska nastava u Zagrebu krajičkom oka učiteljice

Najduža noć je ona prije odlaska na terensku nastavu. Velika je to briga koja ti ne da oka sklopiti. U glavi se roji tisuću misli. Što ako se ne probudim na vrijeme i ekipa ode bez mene? Ne daj. Bože da se razbolim. Mama me sigurno ne bi pustila. Čitavu noć kiša udara po krovu. Neće valjda odgoditi odlazak u Zagreb. Već dugo, dugo čekamo taj 21. studeni.

Konačno zvoni budilica.. Zvoni u trideset devet učeničkih domova, ali zvoni i kod učiteljica i pomoćnica u nastavi. Ma zvoni u krugu od deset kilometara i više. Nikom ustajanje nije teško i svi žure ranije od dogovorenog put našeg garešničkog autobusnog kolodvora. Vrijeme je tmurno, ali ne i dječja lica koja izranjaju iz mraka. Jedni iščekuju druge, gurkaju se, žvrgolje, opća graja. O tome da nam vrijeme nije naklonjeno nitko ne razmišlja. Koga je briga za vrijeme? Možda zbog toga brinu roditelji ili učiteljice. Oni uvijek o nečemu brinu. Njima je to valjda u opisu radnog mjesta. Stigao je autobus. Svi smo u njemu u roku odmah. Nas, 2.a i 2.b. ukupno je 39. Djevojčice su u manjini. U dva razreda njih je samo dvanaest. S nama su učiteljice: Dubravka, Vera i „teacher“ Danijela. Naravno, put putuju i pomoćnice u nastavi Snježana i Anita. Stigla je i pratiteljica putovanja koja odmah postavlja pravila.... Autobus kreće, nema kašnjenja, svi smo na svojim mjestima, jakne i ruksaci su u prostoru za odlaganje. Lijepo je putovati dok vani pada kiša. Danas je dan bez mobitela i svi smo upućeni jedni na druge.

Škola u prirodi

Moja ljetna avantura

Ovu školsku godinu započeli smo na najbolji mogući način. Otputovali smo u Biograd na Moru kako bismo učili u prirodi.

Prvi dan išli smo u Zadar. Poslije toga došli smo u hotel. Naš apartman bio je prelijep. Uplašile smo se da nema tuša, ali ga je učiteljica našla.

Često smo išli na plažu, jednom i na otok Pašman. Prvu noć imali smo disko. Par puta išli smo na bazen. Jednom smo sve cure iz apartmana oprale kosu, a fen nam nije radio. Došao je naš prijatelj Luka i popravio je fen tako da je udario glavom u njega. Jedan dan smo išli u Nacionalni park rijeke Krke i obilazak Šibenika.

Imali smo švedski stol za doručak, ručak i večeru svaki dan. Išli smo u Sokolarski centar, vidjeli sovu ušaru i još mnoštvo drugih ptica. Na povratku kući svratili smo u Aquatiku u Karlovcu. Vidjeli smo mnoštvo malih i velikih riba. Jedan akvarij bio je zaprljan, kako bismo osvijestili da ne bacamo smeće u rijeke i mora te općenito u okoliš.

Bila su to četiri nezaboravna dana s našom učiteljicom. Pamtit ćemo ih cijeli život.

Rafaela Keković, 4.b

U Zagrebu prvo idemo posjetiti Etnografski muzej. Puno je tu predmeta kojima imena ne znamo i koje nikada nismo vidjeli. Sve su to predmeti iz prošlosti. Gospođa koja nam pokazuje stvari u muzeju daje sve od sebe da nas zainteresira, ali za neke sve to čini se predugo traje. Na odjelu gdje se nalaze narodne nošnje, a one su nam barem nekima poznate, puno je zanimljivije. Saznajemo da su ženske nošnje različite za svaku životnu dob. Tako kad vidiš žensku osobu u nekoj nošnji točno znaš nosi li je mlada djevojka, žena ili baka. Je li netko u braku danas znamo po prstenu kaže jedan od naših znalaca. Naravno da je gospođu voditeljicu morao priupitati gdje je njezin prsten. Nakon što je odgovorila da prsten ne nosi, znalac je ponovo upitao: "A jel imaš djece?" Gospođa je potvrdno odgovorila, a znalac zaključio: "Eto vidiš, onda si udana..." Učiteljici su oči čudno kružile u smjeru znalca.

Slijedi posjet Muzeju čokolade. Tamo se upoznajemo s kakaovcem, biljkom koja je glavni sastojak čokolade. Osim pitanja o čokoladi postavljeno je pitanje i o bračnom stanju voditelja kroz muzej. Učiteljicu je oblio znoj. Kad pojedesh puno mlake i tekuće čokolade svašta ti pada na pamet. Pucaš po šavovima i skačeš amo i tamo, naravno gdje ne treba...Srećom, idemo dalje.

Nakon poduže šetnje stižemo u jedan od Cinestara. Pošto nije bilo dovoljno šećera, masti i ugljikohidrata treba još uz gledanje animiranog filma „Vrapčić Richard“ pojesti hrpu kokica i popiti nekoliko coca-cola. Dvorana je samo naša. Film je super i srećom što je zvuk filma glasan pa povremeno i nadvlada grickanje kokica, šuškanje ambalaže i grgljanje cole. Kakav dan!

Sad se konačno idemo najesti u McDonalds... Jedva smo se smjestili, jer izgleda da u Zagrebu svi samo jedu tu hranu za koju učiteljice kažu da je nezdrava. Bilo je ukusno i fino, mogli bi još, ali vjerovali ili ne, spustio se gusti mrak pred kojim smo pobjegli u autobus. Palili smo i gasili svjetla i pjevali, a voditeljica putovanja nas je pohvalila. Rekla je da smo bili dobri. Učiteljica nije ništa rekla. Mi smo rekli da nam je današnji dan za pamćenje i to je živa istina.

Evo nas u Garešnici. Dočekuju nas sva svjetla našeg grada i vesela lica roditelja. Kiša više ne pada. Noćas nas više neće buditi. Spavat ćemo kao male torbe, a sutra je novi dan. Torbu na rame i u školu!

Vera Janeš- Sušilović

USPJEŠNE UČENICE NAŠE ŠKOLE

CRNO- BIJELI SVIJET

Zovem se Renata Hranilović, imam 11 godina i idem u 6.a razred. Treniram šah. Sve one koji misle da je šah muški sport podsjećam da je najjača figura u šahu ipak kraljica, a ne kralj. Istina, šah-mat je kada je kralj gotov, ali svi koji igraju šah znaju da kada izgubiš kraljicu – izgubio si meč. Dakle, šahistice su glavne.

Šah sam krenula igrati s četiri godine, sasvim slučajno. Brat i ja smo gledali na televiziji emisiju „Šahovski komentar“ i to nas je privuklo šahu. Pomoglo je i to što je tata znao igrati šah pa smo ga od malena promatrali kako igra. Privukla nas je napetost igre i tata nas je upisao u šahovski klub koji je tada postojao u Garešnici, a zvao se Šahovski klub „Bljesak“. Ondje smo naučili igrati šah, šahovska pravila, kretanje šahovskih figura... Kada mi je bilo pet godina nastupila sam na svom prvom Prvenstvu Hrvatske za kadetkinje do sedam godina i osvojila 3. mjesto. Bila sam oduševljena i tada sam znala da ću se baviti šahom. Zaredala su i druga Prvenstva, a na svakom sam osvajala medalje, od toga tri zlatne.

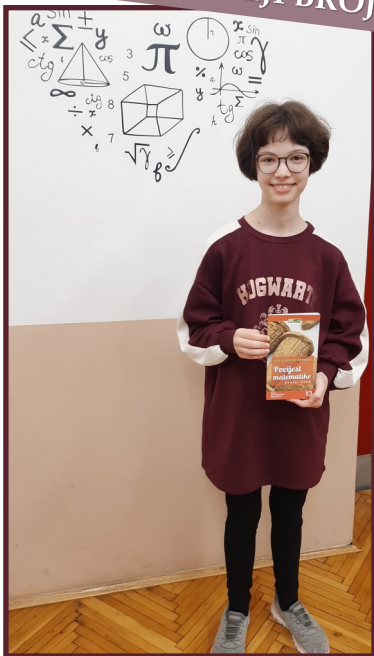
Šah mi je otvorio vrata u Europu – prošle godine natjecala sam se na Europskom prvenstvu u Turskoj, a u rujnu ove godine bila sam na Europskom prvenstvu u Rumunjskoj. Upoznala sam zemlje u kojima nikada nisam bila, a najvažnije mi je što sam stekla brojna prijateljstva s drugim šahistima i šahistkinjama iz Hrvatske i Europe. Sljedeće godine čeka me Europsko prvenstvo u Češkoj, a voljela bih otići i na Svjetsko prvenstvo u Brazilu za koje sam osigurala plasman.

Igram za dva kluba, Šahovski klub Garešnica i „Tomislav Goran“ iz Svetog Ivana Žabno, jer u Garešnici nema djevojčica koje igraju šah. Nadam se da će se to promijeniti i da ćemo zajedno igrati Prvu ligu kadetkinja. Sobu mi krasi 12 šahovskih pehara i preko 55 osvojenih medalja, a najveća mi je želja postati majstorska kadetkinja.

Šah je uzbudljiva igra i tko ga jednom nauči, ne može ga prestati igrati.

MIA U ZEMLJI BROJKI

Mia Tokić učenica je 5.d razreda naše škole. Možete je vidjeti na hodnicima u društvu prijateljica, a prepoznat ćete je po blistavom osmijehu i znatiželjnom pogledu. Odlična je učenica, vrijedna i dobra prijateljica.

Ipak, Mia nije sasvim obična djevojčica. Njezina najveća ljubav je ... matematika. Da, dobro ste pročitali. Obožava lutati svijetom brojki, istraživati čudesan svijet matematike i uvijek želi naučiti više. Interes i veliki talent za matematiku primijetila je Mijina učiteljica još u nižim razredima koja joj je prva počela davati dodatne zadatke i pred nju stavljati matematičke izazove. Mia ih je s lakoćom rješavala i još se više zaljubila u matematiku.

U 4. razredu ostvarila je izniman rezultat na Županijskom natjecanju iz Matematike što joj je osiguralo sudjelovanje na Hrvatskoj matematičkoj olimpijadi za kadete 19. listopada 2023. u Sisku. Pratila ju je njezina učiteljica matematike, a Mia je i ondje ostvarila izniman rezultat – 4. mjesto. Njezini uspjesi tu ne prestaju. Iako je učenica 5. razreda, pohađa satove dodatne nastave matematike s učenicima 6. razreda. I dobro se zabavlja. Zadatci joj nisu problem, već zagonetka koju treba riješiti. Matematika joj nije teška, ona je za nju veliko igralište na kojem se zabava nudi kamo god da pogledaš.

U našoj školi je puno izvrsnih matematičara i ponosni smo na njih, ali (vjerujem da se slažete) Mia je jedinstvena.

Nataša Herek, nastavnica Matematike

VENI, VIDI, VICI

Učenica 3.b razrednog odjela Evelin Evaj natjecala se u mlađoj kategoriji na 8. državnom natjecanju u čitanju naglas koje se već tradicionalno održava u Sisku. Predstavila je knjigu po vlastitom izboru: „Izidora Moon ide na školski izlet“, autorice Harriet Muncaster. Prosudbena komisija vrednovala je kreativnost uvodnog dijela, jasnoću i razgovjetnost, izražajnost u nastupu, primjerenost teksta uzrastu i sveukupni dojam najvišim ocjenama i proglasila Evelin pobjednicom 8. državnog Natjecanja u čitanju naglas u mlađoj kategoriji.

Da je ČITANJE ZAKON Evelin je naučila još kao mala djevojčica slušajući prve priče svoje mame, a vrlo brzo ih je i sama naučila čitati. Dolaskom u školu Evelin nastavlja razvijati odnos i interes prema knjigama i čitanju te svojim primjerom potiče svoje prijatelje da i oni čitaju. Ponosni smo na njezin uspjeh, radosni što će naša Evelin sve proživljene trenutke ovog natjecanja podijeliti s nama, svojim 3.b i ostalim vršnjacima, a naravno i sve zanimljive knjige koje čita ili će pročitati.

Marija Vitez, učiteljica razredne nastave

Evelin je sudjelovala i na literarnom natječaju Moja prva kratka priča u organizaciji Gradske knjižnice i čitaonice Đuro Sudeta Garešnica te osvojila prvo mjesto.

Opustite se, uronite u svijet mašte i pročitajte nagrađenu priču „Princeza i gljiva“.

Princeza i gljiva

Bila jednom jedna djevojčica koja je šetala uokolo i naišla na jedan dvorac koji je izgledao predivno, ali kad je djevojčica ušla unutra, ostala je iznenađena.

Unutra je bilo sve prašnjavo i prljavo.

Kad je djevojčica izašla na stražnje dvorište, dočekala ju je visoka trava, trnovito grmlje i sve je bilo jako zaraslo.

U jednom udaljenom kutku ugledala je nešto maleno, šareno i svjetlucavo.

Kad je prišla bliže, vidjela je da je to nekakva neobična gljiva. Izgledala je tako čarobno.

Djevojčici se gljiva svidjela i odlučila ju je ubrati.

Kad ju je krenula brati, začuo se nečiji glasić.

„Nemoj me ubrati, molim te. Ovdje stojim već godinama i ne želim da me ubereš. Ostvarit ću ti želju koju god poželiš, samo me nemoj ubrati, molim te.“

„Ooooo, kako neobično. Nikada nisam čula gljivu koja govori. Možeš li mi reći zašto te ne bih ubrala?“, upitala je djevojčica.

„Jednom davno, jedan zli čarobnjak pretvorio me u gljivu i začarao. Rekao je ako me itko ikada ubere, nikada se neću vratiti u svoj pravi oblik.“

„A koji je tvoj pravi oblik? Tko si ti zapravo?“, upitala je djevojčica.

„Kao mali, ostao sam bez roditelja, i brigu na mene je preuzeo jedan čovjek koji je zapravo bio jako zao. Kasnije sam saznao da je on čarobnjak. Kako sam neutješno plakao za roditeljima, on me mrzio. Zato me jednog dana pretvorio u gljivu da zauvijek stojim na zemlji i šutim. Zato te molim, nemoj me ubrati. Možda se dogodi čudo pa ponovno postanem dječak.“

O, kako bih to volio. Kako bi me to usrećilo.“

„Onda znam koju želju želim zaželjati. Želim da se pretvoriš u dobrog dječaka i nastaviš živjeti normalno.“, reče djevojčica.

U to, na nebu se pojavi oblak u obliku srca i začuje se grmljavina. Gljiva se pretvori u dječaka.

Dječak nije znao kako bi zahvalio djevojčici pa je odvede do dvorca i tamo joj ispriča da je to njegov dom i da je on tu davno živio. On je zapravo princ.

Zajedno odluče obnoviti dvorac i tamo živjeti.

Kao na kraju svake bajke, princ je zaprosio djevojku, a što se dalje događalo, zamislite sami.

Evelin Evaj, 3. r.

Još neki od uspjeha naših učenika od početka školske godine:

Gradsko natjecanje u čitanju naglas

Mlađa kategorija:

Irina Tomašević, 3. mjesto

Starija kategorija:

Tena Tutić, 1. mjesto

Literarni natječaj Moja prva kratka priča

Starija kategorija:

Željka Crnogorac, 4. mjesto

Natjecanje iz informatike i računalnog razmišljanja- Dabar 2023.

MiliDabar:

Marko Lubić, diploma Zlatnog dabra

Ivano Vezmar, diploma Zlatnog dabra

KiloDabar:

Petra Maleković, diploma Zlatnog dabra

Mia Tokić, diploma Zlatnog dabra

David Gagula, diploma Zlatnog dabra

MegaDabar:

Adam Lipak, diploma Zlatnog dabra

Martina Miloš, diploma Zlatnog dabra

Županijsko natjecanje u sricanju „Spelling Elf“

Kategorija 7. razreda:

Ema Žabić, 2. mjesto

Kategorija 8. razreda:

Andrej Hrenovac, 3. mjesto

Kategorija 4. razreda

Vito Melvan, 5. mjesto

Marko Ljubić, 6. mjesto

Dječji radovi

Da sam ja učitelj

Danas je Svjetski dan učitelja i zato ću ispričati kakav bih bio učitelj.

Ja bih bio učitelj Likovne kulture i bio bih malo strog, a imao bih razredna pravila i pazio bih pridržavaju li se svi mojih pravila. Vodio bih učenike u Muzej iluzije. Smišljao bih zanimljive teme za radove. Volio bih da se moja želja ostvari, a do tada sretan Svjetski dan učitelja svim učiteljima i učiteljicama!

Dorijan Bosilj, 4.b

Da sam ja učiteljica

Danas je Svjetski dan učitelja, a sada ćete vidjeti kakva učiteljica bih ja bila. Predavala bih šminkanje, sat za cure. Učila bih ih o šminki, a ispiti bi bili ovakvi: svatko bi lijepo trebao našminkati svoju lutku i na perici napraviti frizuru te periku staviti na lutku. Kada bismo išli u šetnju, svratili bismo u *Bipu* kupiti šminku. Ne bi bilo ocjena. Ocjene bi bili ruževi.

Ako dobiješ crveni ruž, to je 5. Rozi ruž je 4. Plavi ruž je 3. Ljubičasti ruž je 2, a crni ruž je ocjena 1.

Ispitivanja bi bila poredak šminkanja i šminkanje. Tako bi izgledao moj sat šminkanja.

Paula Petrović, 4.b

Svijet po mjeri djeteta

Dječji svijet bio bi pun mašte, šarenila, igre, smijeha... Svi bi se svaki dan družili. Radili bi svašta: od jedenja linolade do skakanja po krevetu. Svi bi bili prijatelji, nitko ne bi bio sam. Djeca nikad ne bi bila bolesna. Ne bi bilo brzih automobila da se djeca mogu slobodno voziti ulicama. Išli bi u školu i imali bi svoja pravila. Naša pravila bi bila: smiješ pričati pod satom, smiješ se družiti po hodnicima, smiješ donositi kućne ljubimce. A najvažnije bi pravilo bilo da su učiteljice uvijek dobre. Naša škola bi bila najveselija koju ste ikada vidjeli. I naši roditelji bi uživali u našem svijetu jer bi bio pun smijeha i veselja.

Tara Majetić, 4.b

Da je svijet po mjeri djeteta bio bi jako malen, ali siguran. Malen da možemo doći pješice ili biciklom da se možemo bezbrižno igrati. Djeca bi se cijeli dan igrala i učila kroz igru. Svijet bi bio mjesto puno zabave. Sve bi bilo prilagođeno djeci, od igrališta do zabavnih parkova. Tekli bi potoci čokolade i rasli grmovi slatkiša. Životinje bi govorile ljudskim jezikom...

E, da barem postoji takav svijet! Takav svijet bi bio po mjeri svakog djeteta.

Irina Tomašević, 4.b

Kada bi svijet bio po mom ukusu, djeca bi odlučivala što će raditi.

U mom idealnom svijetu ne bi bilo škole, knjiga, jeseni i proljeća. Ne bi bilo ratova, nitko ne bi bio gladan i siromašan i ne bi bilo kiše. Djeca bi igrala samo nogomet i košarku, a odrasli gledali djecu kako igraju i nikad ne bi išli na posao. Često bi bio Božić i sve bi svijetlilo.

Kada bi svijet bio po mojoj mjeri, bio bi najljepše mjesto za život živih bića.

Ivano Vezmar, 4.b

Kada bi djeca kontrolirala svijet izgledao bi drugačije.

U dječjem svijetu ne bi bilo tuge, ljutnje, rata. Svatko bi mogao birati što i gdje želi raditi. Roditelji ne bi djeci branili igru i veselje. Svako dijete moglo bi raditi zanimljive stvari, imati slobodno vrijeme i baviti se različitim aktivnostima. Ipak, roditelji bi postavili pravila koja bi djeca trebala poštovati. Roditelji bi imali odlične poslove i više vremena bi provodili kod kuće sa svojom djecom. Zajedno bi se družili, igrali i zabavljali... Svijet bi bio pun dječjeg smijeha, čist i sačuvan. U tom svijetu djeca bi imala važnu ulogu.

Bez djece ne bi bilo prijateljstva, učenja, druženja, zabave. Roditelji bi trebali poštovati djecu, a djeca roditelje.

Megi Jurković, 4.b

Kad bi svijet bio po mjeri djece, sve bi bilo drugačije i bolje.

Kad bi svijet bio po mjeri djece bilo bi puno zabave, igranja, druženja itd. Buku bi proizvodili ovi glasovi: *Ulovila sam te!, Sad si ti na redu!, Provi!!...*

Na TV- programima bi bile samo dječje serije. Po mjeri bi bile sobe, police, ormari i kreveti. Samo bi se čulo kako djeca viču iz sobe: „Donesi mi vode i neke grickalice.“ Kada bi dijete pričalo sa svojim prijateljima, samo bi reklo roditeljima: „Izađite van to nije za vas!“

Kada bi barem bilo tako, sva bi djeca svijeta bila zadovoljna.

Katja Vrebac, 4.b

Kad bi svijet bio po mjeri djece, djeca bi bila vladari svijeta. Svi bi morali raditi što djeca žele.

Kad bi svijet bio po mjeri djece na svakom uglu bi bila igrališta, trgovine s igračkama, slatkiši, napuhanci...

Djeca bi stalno šefovala i igrala se. Jela bi hranu koju vole, kupovali igračke i stalno gledali crtiće, samo da ih roditelji ne gnjave. Kada bi se umorili, slušali bi priče za laku noć, a nakon priče za laku noć svi će u krevet poć.

Kada bi bar bilo tako da djeca šefuju roditeljima, a ne oni njima. Kad bi bar taj svijet postojao!

Marta Bilandžija, 4.b

PAS MEDO

Bok, ja sam Medo. Imam veliku dugu dlaku i male uši. Male noge i duži rep. Volim se igrati i obožavam sladoled. Pogađate...ja sam pas! Pas koji je do jučer bio kućni ljubimac, a danas sjedim sam u hladnom kavezu. Sjećam se tog ljetnog dana kada sam kao poklon stigao u dom male djevojčice Ane. Bila je oduševljena i uplašena. Baš kao i ja. Kleknula je i uzela me u naručje. Nitko nije bio sretniji od mene. Svaki dan brinula se o meni, hranila me i vodila u šetnju. Imao sam svoj krevet, svoj kutak za igru. Moja Ana govorila mi je da je to moja soba. Bio sam sretan. Redovito sam se kupao i šišao, išao na preglede. Bio sam sretan pas. Osjećao sam se kao dio obitelji. Vodili bi me na more, na izlete i u goste. Obožavao sam papuče, posebno Anine. Bile su mi omiljena igračka. Volio sam kopati po dvorištu i mirisati cvijeće. Svakog bih dana ispratio Anu u školu i veselo ju dočekao iz škole. Zajedno smo rasli i učili. Godine su prolazile, moja Ana je već velika djevojčica, a ja stari pas. Iako mi je bilo teško i dalje sam brinuo o njoj.

Onda je stigao taj dan... moja obitelj pakirala je kofere. Veselio sam se novom izletu ili odlasku na more. No moj „krevet“, zdjelica i igračke nisu spakirali kao obično. Sjeo sam u svoj kut i čekao da me pozovu. Ana je bila tužna i uplakana, ali nije me ni pogledala. Gledao sam kako odnose stvari iz naše kuće. Svi su bili užurbani, nitko me nije ni pogledao. Onda je Ana uzela moje stvari i spakirala ih u veliku vreću. Došla je do mene i kleknula. Baš kao onog prvog dana. Plakala je i uzela me u naručje. Rekla mi je da odlaze daleko u neku nepoznatu zemlju i da me ne mogu povesti. Ništa nisam razumio. Zašto odlaze? Zbog čega ja ne mogu s njima? Ana je kroz suze pričala i mazila moju dugu dlaku. Onda me uzela u naručje, uzela moj povodac za šetnju i vreću te izašla iz kuće. Dočekali su me neki nepoznati ljudi. Veliki crni automobil s kavezima stajao je u dvorištu. Ana me predala tim ljudima. Uzeli su moje stvari. Mene su stavili u jedan mali kavez. Pogledao sam Anu. Plakala je i samo mi je mahнула. Krenuo sam u nepoznato, tužan i uplašen. Vozili smo se dugo. Bilo mi je hladno u mračnom automobilu. Napokon smo stigli. Moj su kavez uzeli neki ljudi i smjestili me u veliku prostoriju s mnogo kaveza. Lajao sam i bunio se. Pogledom tražio svoju Anu. Nije je bilo. Oko mene nepoznati ljudi i mnogo pasa. Stavili su mi u kavez moj „krevet“ i moje igračke. Nisam htio jesti, samo sam nepomično ležao i čekao svoju Anu. Dani su prolazili, a ja sam bio sve tužniji. Bilo je tamo mnogo pasa. Shvatio sam da je to sada moj dom i pokušao živjeti kao napušteni pas. Upoznao sam nove prijatelje. Svatko je od njih imao svoju tužnu priču. Lunu su izbacili na ulicu, lutala je gradom tražeći dom. Nitko ju nije htio. Max je također bio na ulici. Njegov je gazda umro i ostao je sam. Bobi je stigao ranjen i bolestan. Na ulici su ga napali drugi psi. Fleki je bio na lancu pa su ga oduzeli vlasniku. Shvatio sam da sam imao sreće jer nisam bio sam na ulici. Slušao sam njihove tužne priče i gledao njihove suze. Sjetio sam se tada da sam šećući s Anom viđao pse na ulici. Nisam znao da postoje psi koji su sami i napušteni. Mislio sam tada da su u šetnji sami, da svi imaju svoj topli dom. Da sam bar znao istinu!

Svaki dan dolazili su neki ljudi, hodali ispred kaveza i gledali nas. Moji su prijatelji lajali i najavljivali posjetitelje. Nepomično sam ležao u svom kavezu i čekao svoju Anu. Jednog dana je otišla Luna. Došli su ljudi koji su je izabrali. Bila je sretna jer će konačno imati obitelj i dom. Bio sam sretan zbog nje. Pričao sam joj o svom životu kod Ane. Luna nikad nije imala dom. Kao mala bila je ostavljena u kutiji u nekoj šumi. Živjela je na ulici, sama i gladna. Baš zato mi je bilo drago da su baš nju izabrali. Ostali moji prijatelji nisu bili te sreće. Nisam ni ja. Ustvari, nisam ni želio da me odvedu. Bojao sam se da neću biti tu kad dođe moja Ana. Dolazili su novi psi. Svatko od njih sa svojom pričom. Neki su bili bolesni, neki jako neuredni i gladni. U skloništu su se brinuli za nas. Imali smo hrane, a dolazili su ljudi koji su nas vodili u šetnju. Nedostajalo mi je trčanje po mom dvorištu, kopanje i miris cvijeća. Nedostajale su mi Anine papuče. Dani su prolazili, a moje Ane nije bilo. Jednog dana došla je jedna djevojčica. Zastala je pred mojim kavezom. Kleknula je ispred kaveza i pružila ruku prema meni. Kao moja Ana. Prišao sam i osjetio toplinu i ljubav. Poželio sam da me uzme u naručje i odvede. Poveselio sam se da ću opet imati svoj dom i svoje dvorište. Djevojčica je otišla, a ja opet ostao sam. Nakon par dana došli su neki ljudi po mene. Nisam htio ići, htio sam svoju Anu ili onu malu djevojčicu. Opet su me stavili u mali kavez i odvezli. Moje stvari nisu uzeli. Ponovo duga vožnja u nepoznato.

Stigao sam u veliku zgradu. Tu nije bilo mnogo pasa i nije bilo kaveza. Svidjelo mi se. Ljudi su bili dobri i igrali su se s nama. Svaki dan sam bio na velikoj livadi na kojoj sam morao raditi što su mi pokazivali. Za nagradu sam dobio fine kekse. Bilo je jako naporno i teško. Nedostajala mi je igra i trčanje po livadi. Tu sam to imao. Poželio sam da su povelili i ostale moje prijatelje. Znam da bi oni uživali u igrama i trčanju po livadi. U novom domu nisam se sprijateljio s ostalim psima. Nisam ih ni viđao često. Bilo mi je čudno što moram biti sam. Htio sam imati prijatelje za igru.

Nakon dugo vremena ponovo je došla ona djevojčica koja je kleknula ispred mog kaveza. Mahao sam repom i trčkarao oko nje. Ponovo je kleknula i pružila ruku. Skočio sam na nju i polizao joj ruku. Jako me zagrlila. Djevojčica se smijala i tepala mi. Zнала je moje ime. Rekla mi je da se zove Morisa. Bila je topla i draga, baš kao moja Ana. Povelili su me sa sobom. Ponovo sam bio na putu. Ovaj put bez kaveza. Sjedio sam kao kralj pored djevojčice. Bilo mi je čudno što djevojčica nije hodala sama. U ruci je imala bijeli štapić i majka ju je vodila za ruku. Morisa je bila slijepa djevojčica. Moj zadatak bio je paziti na nju.

Stigao sam u novi dom. Opet sam imao dvorište i cvijeće. Kuća je bila velika. Morisa me povelila u svoju sobu. U kutu velike sobe bio je veliki „krevet“, zdjelica za hranu i vodu i puno igračaka. Dobio sam sve novo. Bilo mi je žao što nisam dobio svoje stare igračke i krevet. Svi su bili dobri prema meni. Mogao sam hodati po kući, spavati s Morisom u njenom krevetu. Konačno sam bio slobodan pas u toplom domu. Morisa je išla u školu. Nju sam pratio u školu i čekao ispred škole. Hodao sam uz nju i pazio na nju. Postao sam terapijski

pas slijepoj djevojčici. Bio sam ponosan jer mi je povjeren veliki i odgovoran zadatak, Morisa je bila jako vesela i draga djevojčica pored koje sam se osjećao voljen. Ponovo sam imao obitelj. Svi su me jako voljeli. Jedino mi je smetao prsluk koji sam morao imati kad bismo išli na ulicu. Primijetio sam da me svi na ulici gledaju s velikim poštovanjem. Jako sam bio ponosan! Volio sam šetnje s Morisom. Ponovo sam išao na izlete, na more i u goste. Ponovo sam bio član obitelji. No ovaj put imam posebne zadatke koje uspješno odrađujem. Neprestano dobijem nagrade za uspješno odrađene zadatke. Plaši me kad vidim kofere i kutije jer me posjete na onaj dan kada sam postao napušteni pas. I dalje mislim na svoju Anu. Sada je već djevojka i zanima me sjeti li se ponekad svog Mede i naših sretnih trenutaka. Zanima me je li požalila što me napustila i što me ostavila u onom hladnom kavezu?

Često mislim na Maxa, Bobija, Flekija i pitam se jesu li pronašli svoju obitelj ili im je i dalje hladan kavež dom. Mislim na sve one nepoznate prijatelje koje svakodnevno viđam na ulici. Pitam se zašto nas uzmete u svoj dom, a onda kad vam dosadimo izbacite na ulicu ili odvezete u sklonište? Pitam se znate li da se mi osjećamo kao članovi vaše obitelji i da nas jako boli napuštanje? Mi nismo vaše igračke koje možete odbaciti kada vam dosadimo! Mi smo psi željni ljubavi i pažnje. Zauzvrat vam čuvamo dom i vas. Pazimo na vas i volimo vas.

Bok, ja sam Medo! Terapeutski sam pas djevojčice Morise!

Lora Bajević, 6.a

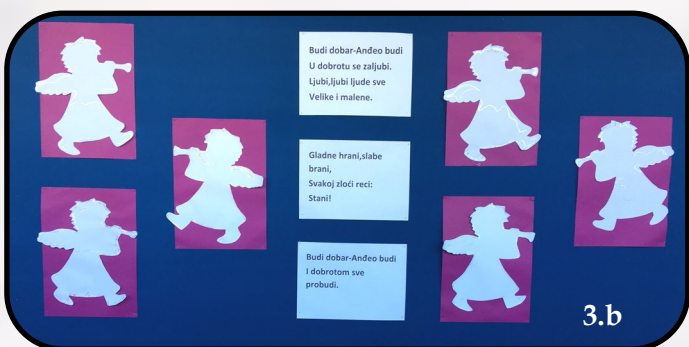
Strašna svemirska pustolovina

U malom skromnom domu živjela je obitelj s dvoje djece, djevojčicom Tenom i dječakom Ivanom. Voljeli su se igrati astronauta. Soba im je bila puna raznih igračaka: plišanah svemiraca, raketa, modela planeta, crteža svemira i još mnogo više nego što možete zamisliti. Imali su i malog psa Nikija koji je često sudjelovao u njihovoj igri. Jednog ljetnog dana roditelji su ih vodili u zabavni svemirski park. Tamo su susreli svoje prijatelje Žana i Anteu. Oni su se također voljeli igrati astronauta. Igrali su se svemirskih istraživača. Istraživali su čudnovati planet na kojemu su živjeli čudnovati mali vanzemaljci. U najnapetijem trenutku pas Niki počeo je glasno lajati. Povukao je uzicu koju je držala Tena. Odlučili su istražiti zašto se toliko uznemirio pa su krenuli kuda ih je pas Niki vodio. Trčali su u smjeru tobogana. Pronašli su otisak šape. Ivano je zaključio da je to neki izvanzemaljac s kandžama. Malo dalje od tobogana vidjeli su kako leprša crno bijela dlaka. Žan je povikao da je to neko dlakavo čudovište s rogovima. Odjednom su začuli grozno jaukanje. Iako su se bojali, krenuli su prema grmlju kraj penjalice u obliku rakete. Kada su razmaknuli grmlje, ugledali su malu slatku macu. Bila je bijela s crnim mrljama i jako gladna. Potražili su roditelje i uzeli slane krekerke koje su odnijeli strašnom i dlakavom svemircu koji je bio zapravo uplašena i gladna mala maca. Udomili su je i čuvali mjesec dana. Kada je malo narasla, odlučili su je pokloniti Žanu i Antei za jedanaesti rođendan.

Na rođendan su se igrali s macom i dali joj ime Julija. Djeca su se lijepo zabavljala i igrala s macom. Kada je rođendan završio, tu je i završila dječja pustolovina.

Željka Crnogorac, 5.a

4. mjesto na literarnom natječaju gradske knjižnice: Moja prva kratka priča

3.b

Prve pahulje

Pahulje male,
bijeje,
što s neba stižu
prekrile selo moje.

Padajte, padajte,
po čitav dan
za čas idem van

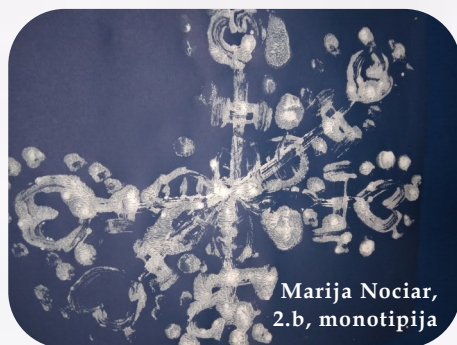
Jedna za drugom jure,
jedna drugu love,
prekrivaju naše krovove.

**Fran Kežman,
3. r., PŠ Tomašica**

Pahulje

Pahulje padaju s neba,
šivaju snježnu odjeću
za veselu dječicu.

**Luka Širanović,
4. r., PŠ Tomašica**

**Marija Nociar,
2.b, monotipija**

Jasminka Tihi-Stepanić profesorica je Hrvatskog jezika u OŠ Eugena Kvaternika u Velikoj Gorici. Knjige za djecu i mladež piše od 2011. g., a njezine priče objavljivane su i u dječjim časopisima „Smib“, „Radost“ i „Modra lasta“. Nakon književnog susreta na kojem je predstavila svoje naslove i strpljivo dogovarala na pitanja učenika, otkrila nam je još ponešto o sebi.

Volite li Vi čitati i koju biste knjigu svima preporučili?

Volim čitati one knjige koje me guraju naprijed, poslije kojih sam za nijansu drukčija osoba od one koja sam bila prije čitanja, osvještenija, upućenija, pametnija. Volim knjige koje mi otvaraju putove, daju drukčiju perspektivu od one na koju sam naviknula. Izdvojit ću samo neke s dugačkoga popisa takvih knjiga. Od hrvatskih pisaca to su „Črna mati zemla“ i „Ciganin, ali najljepši“ Kristijana Novaka, „Sjećanje šume“ Damira Karakaša, „Brod za Issu“ Roberta Perišića, „Stajska bolest“ Slađane Bukovac. Od stranih autora odabrala bih „Luđakinju u nama“ Rose Montero, „La Superba“ Ilje Leonarda Pfeiffera, „Zulejha otvara oči“ Guzel Jahine, „Doppler“ Erlenda Loea, „Olive Kiteridge“ Elizabeth Strout.

Ako bih trebala izdvojiti jednu knjigu koju mogu s jednakim zadovoljstvom čitati i osmaši i stariji ljudi i svi oni između je „Kradljivica knjiga“ Markusa Zusaka.

Što volite raditi u slobodno vrijeme?

U slobodno vrijeme čitam, pišem, idem u kazalište i kino, ponekad na izložbu ili koncert, a dosta vremena provodim u svojoj vikendici i šumi. Volim prirodu i boravak u prirodi. Volim kad vidim vjevericu, kad čujem ptice, osjetim vjetar na licu.

Vaš posao, već dugo vremena, vezan je uz djecu, kako je to raditi s djecom i za djecu?

S djecom je lijepo raditi, ali ne uvijek. Frustrira me kad ne uče, a još više nemaran odnos prema obavezama. Voljela bih da moji učenici više čitaju, a manje vremena provode na računalu. Nastojim im prenijeti svoju ljubav prema hrvatskom jeziku, književnosti i umjetnosti općenito.

Ima li u Vašim pričama za djecu i pokoje Vaše djevojačko iskustvo?

Mojih iskustava ima svugdje, naročito u zbirci priča „Božićne priče“. Uvijek sam mislila da je moje djetinjstvo bilo jako dosadno, da se ništa važno nije događalo, a sada vidim da me je toliko obogatilo nekim malim stvarima i događajima koji su me izgradili kao osobu, da sam oko sebe imala ljude, prvenstveno mislim na roditelje, baku i djeda te svoju učiteljicu Pavicu Veselić kojima puno dugujem.

Roman „Bacit ću ti kompjutor kroz prozor“ potaknut je pretjeranim igranjem igrica mogega sina što me užasno živciralo i toliko isprovociralo da sam o tome napisala knjigu. U svemu lošem ima nešto dobro, naprosto iz svega čovjek može izvući neku korist.

Kada biste mogli na jedan dan vratiti se u svoje djetinjstvo, što biste prvo napravili?

Igrala bih se od jutra do mraka na livadi pored svoje kuće s djecom iz ulice. Samo bih otrčala kući na ručak i brzo se vratila da mi što ne promakne.

Možete li nam otkriti kakvu smiješnu anegdotu s nekom književnog susreta?

Prvo mi pada na um pitanje jednoga dječaka iz jedne male škole u Hrvatskom zagorju. Dječak me je doslovno pitao: „Pišete li vi zato što nemate pametnijega posla?“

To je odlično pitanje i pogađa srž ne samo pisanja, već našega odnosa prema vremenu, životnim vrijednostima i prioritetima.

Intervju vodila: Tena Tutić, 7.b.

K u T a K z A D u Š u

U početku bijaše RIJEČ... Iv 1,1

Hvaljen Isus i Marija!

Ovim starim kršćanskim pozdravom želim započeti ovaj kutak za dušu. Za tvoju dušu, dragi učeniče, jer sigurno ju imaš, a duša treba brigu, odgoj i ljubav.

Čini li ti se neobičan naziv ovoga članka „**U početku bijaše Riječ**“? U prvome broju svakako treba krenuti od samoga početka. Biblija kaže da je u samome početku bila Riječ. Zar samo jedna Riječ? Znaš li koliko čovjek riječi izgovori u jednome danu? Neki kažu da izgovorimo nekoliko tisuća riječi na dan! Kad bi morao izabrati samo jednu, svoju najdražu riječ, koju bi odabrao? Težak je to zadatak.

Poznato ti je već da Biblija nije napisana hrvatskim jezikom nego je prevedena iz starih jezika. Zavirit ćemo malo u originalni tekst kako bismo provjerili ima li što zanimljivo u njemu. Umjesto Riječ, u Ivanovom evanđelju piše Logos.

Na grčkome to izgleda ovako: **λόγος**.

Logos znači: riječ, Božja riječ, govor, smisao, zakon, red. U početku bijaše red. Bijaše smisao. U početku jer, ako se sjećaš Adama i Eve, sjećaš se da taj red nije dugo potrajao. Eto i odgovora na pitanje zašto ti soba ne može dugo ostati pospremljena, ali pazi da ti Adam i Eva ne postanu izgovor za nered. Za red se moraš boriti.

Nego vratimo se na Bibliju da vidimo što je dalje bilo s tom Riječju, s Logosom.

„**I Riječ tijelom postade i nastani se među nama**“ Iv 1,14. Podsjeća li te to na koga? Logos, Riječ je postao tijelom, utjelovio se i nastanio se među nama. Nastaniti se znači uzeti stan, doći živjeti nekamo. Onda, imaš li odgovor? Utjelovio se da bi živio među ljudima i ostao trajno na svijetu, na neki način.

Ovdje je jasno da se radi o onome koji je došao iz svog nebeskog prebivališta na svijet i postao tako malen da ga zovemo umanjenicom - Božić. Ne jer je postao slab, nego jer je pun ljubavi.

Ali mene zanima nešto drugo: utjelovljuju li se tvoje riječi? Postaju li stvarnost? Kada kažeš: „Od danas ću definitivno učiti!“, vidi li se to? Ili drugačije: negativne riječi za koje ne želiš da postanu stvarne, izbjegavaš li ih? **Nije nevažno ni što govorimo ni kako govorimo, a ni koje riječi koristimo.**

Kakve želiš da budu tvoje riječi? Isus kaže: „Doista, tvoje će te riječi opravdati i tvoje će te riječi osuditi.“ (Mt 12,3). Kaže i da dobre riječi dolaze iz dobrog srca (usp. Lk 6,45).

Svakako zaviri u svoje srce i provjeri što se sve u njemu nalazi.

Ispuni ga dobrotom, ljubavlju i praštanjem. Za to će ti trebati pomoć. Izmoli sa mnom molitvu svetoga Franje Asiškoga za mir i radost.

Želim ti da se Logos, Sin Božji, nastani u tvome srcu!

Gospodine, učini me oruđem svoga mira!
Gdje je mržnja, da donosim ljubav!
Gdje je uvreda, da donosim praštanje!
Gdje je nesloga, da donosim jedinstvo!
Gdje je zabluda, da donosim istinu!
Gdje je sumnja, da donosim vjeru!
Gdje je očaj, da donosim nadu!
Gdje je tama, da donosim svjetlo!
Gdje je žalost, da donosim radost!

Gospodine, daj da ne tražim da me tješe,
nego da ja tješim druge;
da ne zahtijevam da me razumiju, nego da
ja razumijem druge;
da ne tražim samo da mene ljube, nego da
i ja ljubim druge!

Jer tko daruje, prima;
tko prašta, biti će mu oprošteno,
i tko umire sebi, rađa se za vječni život!
Amen.

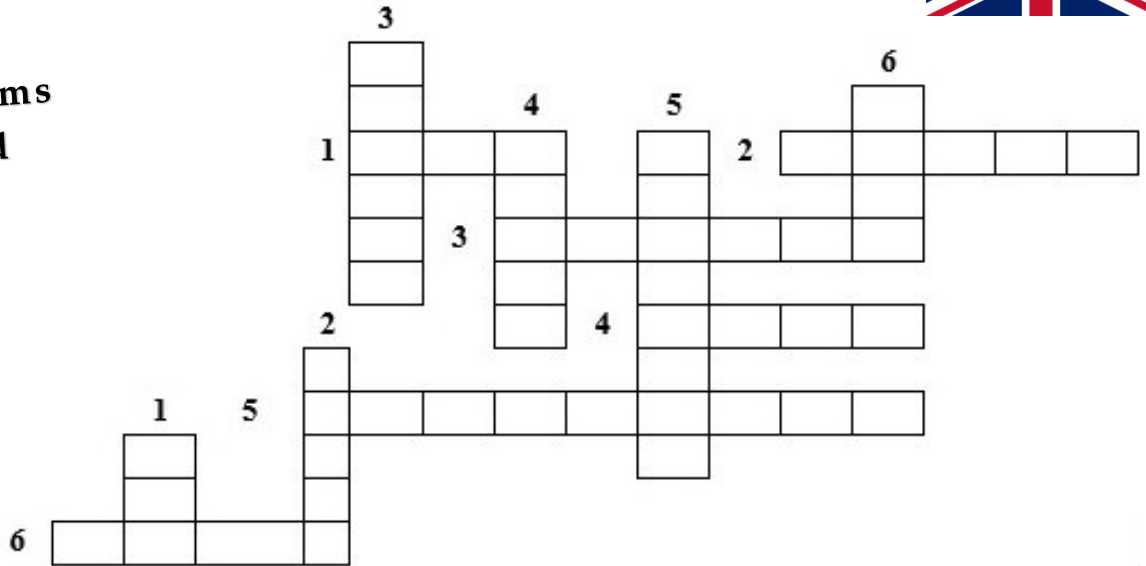
sv. Franjo Asiški

vjeroučiteljica Željka

Food idioms crossword puzzle

Across:

- 1. not my cup of _____ (*not to my liking*)
- 2. bring home the _____ (*to earn money*)
- 3. in a _____ (*in trouble*)
- 4. cry over spilled _____ (*worry about something that can't be fixed*)
- 5. walk on _____ (*be cautious about words and actions*)
- 6. like two _____ in a pod (*very similar to another person*)

Down:

- 1. eat humble _____ (to make a humble apology)
- 2. spill the _____ (tell a secret)
- 3. drop like a hot _____ (to immediately stop or abandon something)
- 4. _____ of my eye (a favorite person of someone)
- 5. cool as a _____ (to remain calm and collected)
- 6. piece of _____ (easy to do)

Picture puzzler

If you find the correct letter for each clue, you will spell a word that should make you happy!

1. Find a letter that is in

but not in

2. Find a letter that is in

but not in

3. Find a letter that is in

but not in

4. Find a letter that is in

but not in

5. Find a letter that is in

but not in

Write your letters again here to spell a happy word: _____

Als wir nach Kroatien umgezogen sind, fand ich es als eine nicht so große Veränderung. Ich fand es eigentlich sogar besser. Natürlich war es, oder ist es traurig wegen meinen Freunden. Die kroatische Sprache ist sehr anders als die deutsche und sehr schwer zu lernen, aber auch wenn ich damit Probleme habe, geht es mir sehr gut und ich bin glücklich. Also, wenn man alles zusammenrechnet war es eine gute Entscheidung und ich bereue es nicht hier gekommen zu sein.

Neo Lian Kolenković

Kad smo se preselili u Hrvatsku, nisam smatrao da je to neka velika promjena. Mislio sam zapravo da je čak bolje. Naravno je bilo tužno zbog mojih prijatelja. Hrvatski jezik je jako drukčiji od njemačkog i težak za naučiti, ali iako imam problema s tim, zapravo mi je jako dobro i ja sam sretan. Dakle, kad se sve zbroji bila je dobra odluka i ne žalim što sam došao ovdje.

Neo Lian Kolenković

**Znanstveno-tehnički
kutak**

PROGRAMA OSPOSOBLJAVANJA ZA UPRAVLJANJE BICIKLOM U NAŠOJ ŠKOLI

U našoj školi se već treću godinu provodi Program osposobljavanja za upravljanje biciklom.

Program polaze učenici 5. razreda osnovne škole s mogućnošću stjecanja dodatnih kompetencija koje pridonose njihovom sigurnijem sudjelovanju u prometu, ali i mogućnošću polaganja biciklističkoga ispita i dobivanje potvrde o osposobljenosti za upravljanje biciklom.

Prema Zakonu o sigurnosti prometa na cestama djeca s navršених 14 godina mogu samostalno upravljati biciklom, kao i djeca s navršених 9 godina koja imaju potvrdu o osposobljenosti upravljanja biciklom, a djeca s navršених 9 godina koja nemaju potvrdu moraju biti u pratnji osobe koja je navršila 16 godina.

Program se izvodi u trajanju od 16 školskih sati i dio je školskoga kurikuluma osnovne škole.

Ispit se sastoji od dva dijela. U prvom se dijelu pisanu provjeru znanja provodi instruktor HAK-a (on-line provjera znanja) u učionici.

Drugi dio ispita je vožnja bicikla koja se izvodi na poligonu, a obuhvaća demonstraciju i praktičnu vožnju bicikla na poligonu po zadanim uvjetima, uz analizu slučajeva i diskusiju. Učenici polažu praktičnu vožnju bicikla kroz zadane elemente poligona uz kontrolu policijskog službenika uz nazočnost učitelja.

U petak 27. listopada 2023. održan je ispit učenicima-polaznicima Programa osposobljavanja za upravljanje biciklom. Na tom ispitu sudjelovali su učenici 6.r jer je ispit trebao biti održan u proljeće, ali je zbog pada sustava HAK-a ispit odgođen na jesenski rok.

Bilo je treme, ali su učenici uspješno položili ispit te su dobili Potvrde o osposobljenosti za upravljanje biciklom.

Zahvaljujemo Gradu Garešnici na dva dobivena bicikla na kojima su učenici vježbali i obavili provjeru na poligonu.

Sljedeći Program za 5.r počinje u drugom polugodištu šk.god.2023./2024., a rok za polaganje ispita je u proljeće.

Kako je to bilo kod nas u školi možete pogledati na fotografijama.

Vlatka Vasik Šoufek, mag. educ. poly et inf.

Izvor:

1. Program za osposobljavanje za upravljanje biciklom, preuzeto s interneta 27.12.2023. <https://bicikli.hak.hr/>
2. Odluka o donošenju Programa osposobljavanja za upravljanje biciklom i biciklističkoga ispita te Obrazac potvrde o osposobljenosti za upravljanje biciklom, preuzeto s interneta 27.12.2023. https://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2016_01_5_74.html

Pčelarska skupina

Pčelarska skupina Osnovne škole Garešnica osnovana je u školskoj godini 2015./2016. Nakon što je osnivač i voditelj skupne profesor Slaven Marenić imenovan ravnateljem škole, vodstvo skupine preuzela je Renata Madaras, profesorica biologije i kemije. U proteklih sedam godina rada mnogi učenici naše škole bili su članovi ove skupine, a ove školske godine to su: Lora Bajević, Melisa Barta, Adnan Beganović, Kiara Berger, Bartol Burić, Jakov Filipović, Matej Filipović, Lukas Jakopan, Marija Lacković, Valerija Mutabdžić, Petar Pernar, Lucija Puhović, Adriano Račan, Bruna Rijetković, Tania Šašinović, Petar Volić i Filip Vrebac.

Učenici uključeni u skupinu imaju priliku upoznati rad pčelara, ali i aktivno sudjelovati u različitim poslovima vezanim uz pčelarstvo, uzgoj pčela i brigu o pčelinjaku, bojanje nastavaka za košnice, izrada satnih osnova, vrcanje meda, pakiranje meda i etiketiranje staklenki za med, izrada kozmetičkih proizvoda i svijećica od pčelinjeg voska te kolača od meda. Jedna od uloga mladih pčelara je i promocija pčelarstva i edukacija ostalih učenika o važnosti pčela te meda u prehrani pa zato svake godine s prvašićima prigodno obilježimo blagdan svetog Ambrozija, zaštitnika pčela i pčelara.

Rad pčelarske skupine ne bi bio moguć bez pomoći Pčelarske udruge Đuro Sulimanović iz Garešnice, a posebno njezinih članova Milana Pastuovića i Saše Švarca koji, ne samo da brinu o školskim pčelinjacima u Graničarskoj ulici u Garešnici i Dišniku, već svoje znanje i ljubav prema pčelama i pčelarstvu prenose na mlađe generacije.

Milan Pastuović s učenicima u školskom pčelinjaku

Učenici boje nastavke za košnice

Saša Švarc i učenici pripremaju saće za vrcanje

Slaven Marenić i učenici vrcaju med

Pripremila: Renata Madaras, profesorica biologije i kemije

ŠKOLSKI MEDNI DAN S HRVATSKIH PČELINJAKA 2023.

Osnovna škola Garešnica 7. prosinca 2023. obilježila je Dan sv. Ambrozija, zaštitnika pčela i pčelara, *Mednim danom s hrvatskih pčelinjaka*. Na medni doručak bili su pozvani učenici prvih razreda i učiteljice Ranka Mamić (1.a) i učiteljica Draženka Bajan (1.b). Na mednom doručku su učenici prvih razreda upoznati s Danom svetog Ambrozija – zaštitnikom pčela i pčelara.

Učenici su odgledali film „Volim životinje – pčela“ i tako su se upoznali s pčelom i važnosti pčele u zajednici pčela (košnici) i s medom koji proizvode pčele.

Nakon toga su učenici bili posluženi kroasanima, čajem te medom iz školskog pčelinjaka. Kada je medni doručak završio svakom je učeniku bio uručen promotivni paket koji se sastoji od: promotivne vrećice, edukativne brošure „Pčelica Jelica i medo Edo“ i med sa školskih pčelinjaka pakiran u nacionalnu staklenku za med.

Pripremio i uredio: **Petar Volić, 7.b**

Marko Bakarić pohađao je OŠ Garešnica 2002.-2010.g. (prva četiri razreda išao je u PŠ Hrastovac).

Marko je po prirodi uvijek bio veselo i znatiželjno dijete, a izrastao je i u takva odrasla čovjeka iz kojeg pršti neopisiva pozitivna energija. I dalje je vrlo znatiželjan, a brojna iskustva stekao je sam istražujući i okušavajući se u brojnim pustolovinama. Tako je proputovao veći dio Europe, bio u Turskoj, Tanzaniji, Nepal, Indiji, Šri Lanki, a trenutno se nalazi na Novom Zelandu. No, o tome će vam više najbolje on sam reći jer Marko je ljubazno odgovorio na moj upit i napravio kratak sažetak svojih putovanja. Vjerujem da će njegov tekst poslužiti kao dobra smjernica i nekima od vas željnih avantura, na koje ćete svakako morati pričekati dok ne budete punoljetni.

Za sada, uživajte u čitanju i barem u svojim mislima otputujte zajedno s Markom na drugi kraj svijeta.

Novi Zeland, Rakino Island

Svoja putovanja bih mogao podijeliti u tri etape:

1. Putovanja unutar Hrvatske

Možda zvuči čudno, ali to je bio jako važan prvi korak kada sam bez ikakvoga iskustva krenuo u neke avanture koje su za mene predstavljale velike pothvate. Radio sam puno pogrešaka, ali također jako puno naučio... Ovdje bih istaknuo da je moje prvo putovanje bilo na Velebit. Preko stranice Putoholičari "tražim suputnika" dogovorilo se nas nekoliko mladih entuzijasta za nekoliko dana planinarenja/kampiranja/druženja...na kraju se pojavio samo jedan dečko iz Zagreba... Prva pogreška bila je ta što sam zaboravio vreću za spavanje jer tamo je bilo toliko hladno da cijelu noć ne samo da nisam mogao zaspati, nego sam u nekim trenucima mislio da ću umrijeti. Nakon toga sam nastavio još mjesec dana *stopirati* duž obale i kampirati praktično u svakom mjestu i ponekom otoku od Zadra do Istre.

3. Daleka putovanja ili neka preookeanska putovanja

Svakako bih izdvojio projekt kulturne razmjene u Tanzaniji. Ovdje nisam išao sam kao na većinu prethodnih destinacija, ali to nije umanjilo prvi šok za Ozanu (tadašnju moju suputnicu) i mene... Bili smo smješteni u predgrađu Dar-es-Salaama, tj. u "faveli" u sklopu jedne škole. Naša sobica imala je samo krevet od dasaka i stare spužve. Iznad nas su, osobito tijekom noći, često prolazili štakori po gredama... Taj prvobitni šok jako se brzo pretvorio u sreću, oduševljenje i radost koja vas jednostavno obasipa sa svih strana od lokalnog stanovništva... Ubrzo smo se počeli osjećati kao da smo i mi *lokalci*...

Želim napomenuti da iskustvo koje se dobiva u svakoj od ove tri kategorije ne može se uspoređivati i mjeriti međusobno, a upravo na tim dalekim putovanjima jako puno naučio sam o sebi, upoznao i prihvatio sebe (možda je to dijelom zbog sazrijevanja), a to mi je omogućilo da mogu bolje razumjeti druge, cijeniti svako živo biće (to uključuje ne samo ljude nego i životinje i biljke) diviti se njegovoj ljepoti i savršenstvu.

2. Putovanja unutar Europe

Tu bih izdvojio Erazmus projekte. Moj prvi Erazmus bio je u Danskoj. To je stvarno bio malo veći izazov, posebno jer sam se tada jako loše koristio engleskim jezikom. Sjećam se da sam imao neko presjedanje u Milanu i skoro sam otišao na krivi let...

Međutim, ono najvažnije, što ovdje želim istaknuti, jest da sam tada upoznao prijatelje s kojima sam ostao i dalje u kontaktu. Poslije smo zajedno putovali, a oni su mi tada slali toliko potpore i razumijevanja da sam uspio malo izgraditi svoje samopouzdanje i prihvatiti sebe kao jednog Marka koji, iako ne zna jako dobro engleski jezik, ipak ima neke druge kvalitete. Mogu pružiti druga znanja i iskustva i na taj način rasti, steći praksu te učiti jezik... Toliko mi se sviđjelo to putovanje da čak nakon projekta nisam išao kući, nego odmah na idući projekt u Norvešku.

NEPAL

TANZANIJA

Programi preko kojih idem na putovanja:

Obično postanem dio neke *community*... Ima bezbroj mogućnosti za razna volontiranja (najlakši način da upoznate nove ljude, osjećate veliko zadovoljstvo jer ste nečemu doprinijeli, naučite jako puno novih znanja i vještina, a zauzvrat ćete dobiti smještaj i hranu besplatno. Po meni je to jedan od idealnih oblika ako nemaš veliki budžet, ali imaš neke ideje što želiš i što voliš.

Workaway - na neki način slično kao volontiranje (može se preuzeti aplikacija i pronaći tisuće projekata diljem svijeta). Neka da može biti i plaćeno, ali većinom se nudi smještaj i hrana za neki oblik pomoći.

Couchsurfing - također aplikacija ako trebate smještaj za prenoćiti, najčešće do 3 ili 4 noćenja (iako sam čuo iskustvo od jednog mog *Couchsurfera* da je on imao gosta koji je ostao 6 mjeseci kod njega). Ovo je također besplatno, jako transparentno, imate recenzije, način na koji se predstavite u profilu, fotografije... Vi odaberete kome se želite javiti, odnosno koga želite prihvatiti da bude vaš gost... *Couchsurfing* koristim već godinama na svim svojim putovanjima i nemam niti jedno negativno iskustvo.

Razni projekti, Erasmus projekti i sl. izrazito dostupno, lako se može pronaći i prijaviti. Imamo tu sreću da smo poprilično mala država i nemamo toliku kulturu putovanja tako da, na oduševljenje svih nas koji volimo i želimo putovati, budemo vrlo lako prihvaćeni.

Zaposlenje je također neki od oblika kako se može putovati i uz to zaraditi novac za neka daljnja putovanja... Osobno, jako volim raditi sezonske poslove od mjesec do 3 mjeseca... jako dinamično i zanimljivo.

Sada sam na Novom Zelandu. Dobio sam *work and holiday* vizu na godinu dana (izrazito lako dobiti vizu, no u odnosu na neke velike države gdje se vize jako brzo dodjele, za Novi Zeland mora se unaprijed planirati i pratiti konstantno natječaje.) S ovom vizom možete ostati maksimalno do godinu dana unutar države, a maksimalno tri mjeseca možete raditi na jednom mjestu (cilj je putovati). Trenutno radim na južnom otoku Novog Zelanda u jednom *boutique* hotelu u nacionalnom parku.

„Putniče, rastresen si, smiri se, jer neće biti izabrani svi koji su pozvani, neće svaka osoba koja spava s osmjehom na usnama vidjeti ono što ti vidiš.“

Paulo Coelho

Ono što bih još mogao istaknuti jest da pripadam grupi ljudi koju ne privlače veliki gradovi, turistička mjesta i masovni turizam... Zasitio sam se muzeja i sl. Najviše uživam boraviti u prirodi, ići na planinarenja, kampiranja... uživam u blizini mora i oceana, na jezerima i otocima... volim upoznavati lokalno stanovništvo te provoditi neko vrijeme s njima, učiti o kulturi, običajima, kušati lokalnu i tradicionalnu hranu...

Još jedna izuzetno važna stvar za mene jest da nastojim na svim svojim putovanjima maksimalno brinuti o okolišu. Nastojim većinom koristiti zelene oblike transporta kao što su vlakovi ili stopiranje... Samo za neke krajnje slučajeve koristim letove za daleke destinacije, ali u tim slučajevima nastojim ostati duže...

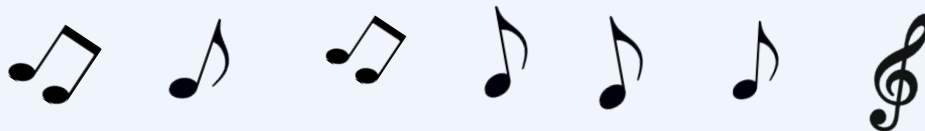

NEPAL

Za kraj bih još htio reći kako smatram da je važno pratiti svoju Osobu Legendu, kako to zove Paulo Coelho... Mi smo promjenjivi, zapravo sve je promjenjivo i to je suštini svega... Ne smijemo se plašiti nekih novih poziva koji se rađaju u našem Biću... sve je u redu ako krenete u jednom smjeru i završite u nekom totalno drugom. U redu je ako odaberete određeno zanimanje za srednju školu ili fakultet i kasnije shvatite da ipak želite nešto drugo. Ako se ne pronalazite u tome, krenite dalje ne morate se bojati ni opravdavati... jer sam siguran da nikada, ali baš nikada nećete moći zadovoljiti baš sve... važno je pokušati zadovoljiti sebe jer u konačnici cijeli svoj život morate živjeti sa sobom.

NOVI ZELAND

Milka Trnina - diva svjetske operne scene

U malom moslavačkom mjestu Vezišću, pokraj Ivanić-Grada, rođena je 19.12.1863. jedna od najslavnijih svjetskih opernih pjevačica Milka Trnina. Talijanski operni skladatelj Giacomo Puccini smatrao ju je najboljom izvođačicom njegove opere „Tosca“ u cijelome svijetu. Gostovala je širom Europe i Amerike, uključujući London, New York i Bayreuth, središte Wagnerove glazbe. Milka Trnina bila je wagnerijanska pjevačica, a odlično je interpretirala i Beethovenove i Mozartove likove. Njezini suvremenici smatrali su da je utjelovila Wagnerove junakinje baš onako kako bi sam Wagner to htio.

Nakon očeve smrti, u dobi od šest godina, dolazi u Zagreb u kuću ujaka hrvatskog književnika Janka Jurkovića. Nakon školovanja u Zagrebu, upisuje zagrebački konzervatorij, smjer solo pjevanja, u klasi Ide Wimberger i Ivana pl. Zajca. Studij nastavlja na bečkom konzervatoriju u klasi Josepha Gänsbachera. Po završetku studija nagrađena je zlatnom medaljom i diplomom.

Umjetničku karijeru počela je 11. travnja 1882. godine na sceni Zagrebačke opere, debitirajući kao Amelija u „Krabuljnom plesu“ Giuseppea Verdija. Ubrzo, Milka Trnina odlazi iz Zagreba na usavršavanja i zaposlenja u svijet. Od 1883. do 1890. godine angažirana je u opernim kazalištima u Leipzigu, Grazu i Bremenu. 1890. godine postaje prvakinja Kraljevske dvorske opere u Münchenu gdje ostaje sve do 1905. godine. U to je vrijeme često gostovala u Beču, Dresdenu, Moskvi i drugim važnijim opernim sjedištima, poput londonskog Covent Gardena. Od 1896. pjeva u SAD-u, a od 1900. u njujorškom Metropolitanu. Osim opernih nastupa, često je pjevala kao koncertna pjevačica.

Milka Trnina je 5. ožujka 1898., nakon velikih uspjeha na europskim i američkim pozornicama, došla na gostovanje u Zagreb kao prvakinja dvorske opere u Münchenu. U Zagrebu, gdje se osjećao jak pritisak mađarizacije i germanizacije, pronio se glas da će umjetnica pjevati na njemačkom jeziku, što ne bi bilo dobro primljeno. Ali, ona je svugdje isticala svoje hrvatsko podrijetlo i na novoj, tek tri godine staroj zagrebačkoj pozornici, pjevala je na hrvatskom jeziku. Nastupila je u četiri uloge: u Wagnerovoj Elizabeti, Verdijevoj Aidi i kao Leonora u „Trubaduru“ te u Beethovenovom „Fideliu“. Tada ju je Hrvatsko narodno kazalište imenovalo svojom počasnom doživotnom članicom. Bila je jedna od rijetkih umjetnica koja je doživjela zaslužen priznanje u svojoj domovini. Kada je 1898. gostovala u Zagrebu, priređeno joj je nevjerojatno slavlje, a obožavatelji su njenu kočiju pratili do hotela. Bila je prava diva.

Nažalost, imala je problema zbog upale ličnog živca pa je odlučila povući se prije nego padne kvaliteta njezine izvedbe. Posljednji put nastupila je 1. rujna 1906. godine u „Walkiri“ te nakon izvedbe izjavila: „Danas sam nastupila zadnji put!“ Novac od svoje oproštajne izvedbe poklonila je Društvu za poljepšavanje Plitvičkih jezera. U znak zahvalnosti Društvo je jedan od najljepših plitvičkih slapova prozvalo Slapom Milke Trnina. Nakon toga je nastupala samo u dobrotvorne svrhe. Odlučila je ostatak života putovati, podučavati i organizirati dobrotvorne akcije. 1913. godine vratila se u Zagreb i nastavila baviti dobrotvornim radom.

Slapovi Milke Trnina

Postala je počasnom članicom Muzičke akademije u Zagrebu, voditeljicom odjela solo pjevanja i članicom ispitne komisije. Slavna Zinka Kunc bila je njena učenica. Milka Trnina nije dozvolila da se snimi njeno pjevanje kao zvučni zapis jer se bojala da će se tako iskriviti ljepota njenog glasa. Danas se njezinim imenom zove nagrada Hrvatskog društva glazbenih umjetnika. Zanimljiva je priča po kojoj čokolada Milka nosi ime. Naime, tvorničar čokolade Carl Russ-Suchard bio je navodno veliki obožavatelj Milke Trnina, pa ga je to navelo da čokoladu nazove po njoj.

Umrla je 18. svibnja 1941. u Zagrebu, a pokopana je na Mirogoju. Milka Trnina, koju mnogi nazivaju hrvatskim slavujem, ostavila je veliki trag u povijesti svjetskog opernog pjevanja.

Kako sagraditi „skincare“ rutinu?

Tijekom puberteta svatko primjećuje na svojoj koži neke promjene. Svakome smetaju i primjećuju kod sebe i drugih osoba neke sitne crvene točkice koje izlude svakoga.

Često se postavljaju pitanja poput: „Kako se riješiti bubuljica?“, „Koje kreme bi trebali koristiti za njegu lica?“, ili: „Trebaju li kreme biti skupe i trebamo li koristiti mnogo njih?“

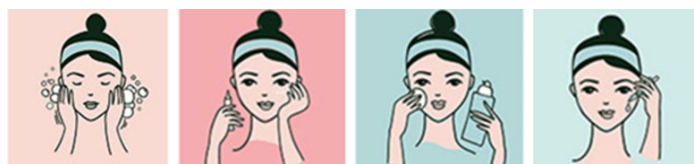
Odgovori na ta pitanja su da se svakako možete riješiti bubuljica samo kroz duže vrijeme, a kreme za njegu lica se razlikuju od osobe do osobe. Neki imaju suhu kožu s aknama, neki samo suhu, a neki jednostavno nemaju problema s time. Svi želimo biti poput onih koji nemaju takve probleme, ali ne možemo i zato ne treba biti tužan. Uvijek možete paziti na svoju kožu da takva i postane.

Prvi postupak pri nalaženju svoje rutine za njegu kože bio bi pronalaženje svoga tipa kože i kreme koje bi pripomogle liječenju. Neke od preporučanih brendova su: Neutrogena, La Roche-Posay, CeraVe, Nivea i The Ordinary. Isto tako postoje i popularni brendovi koji stavljaju velike cijene, no nemaju učinkovitost na koži, primjerice Drunk Elephant i Glossier.

Treći postupak bio bi primijetiti promjene na licu. Svakako treba biti strpljiv i ne treba očekivati rezultate istoga dana kada ste započeli primjenjivati svoju rutinu. U situaciji kad vam treba pomoć možete uvijek naći neki video „tutorial“ na YouTubeu. Neki od video kanala s video uputama na ovu temu su: „tipzzcore“, „Nicole Hong“ i „Alessya Farrugia“.

Sretno s vašom „skincare“ rutinom! ❤️

Lea Maria Jurač, 8.c

Drugi postupak bio bi postupno svaka dva dana po pravilu stavljati te kreme na lice i prati lice ujutro i navečer nekim gelom (ako imate, ako nemate onda vodom osvježiti lice). Pri pranju lica nikad nemojte biti grubi nego ga nježno trljajte i tapkajte ga pri sušenju. Vezano za pravilo svakih dva dana da stavljate kreme važno je jer nije dobro naviknuti kožu na te kreme da izgubi sama svoja zdrava ulja koja proizvodi te svakako je jeftinije 😊).

Izvori:

i.insider.com, skinkraft.com, byrdie.com, beautyindependent.com, mashable.com/article/glossier-skincare-bad, youtube.com/@tipzzcore, youtube.com/@nicoleehong, youtube.com/c/alessyafarrugia, almirall.com/your-health/your-skin/types-of-skin-dermoi.com/the-top-20-most-asked-skincare-questions-everything-you-should-know/, eminenceorganics.com/ca/blog/2021/04/08/ask-dermatologist-how-often-should-you-moisturize-your-face

Idoli '90-ih

Da vam sada kažem da sa svojim prijateljima možete osnovati bend i postići svjetsku slavu, biste li mi vjerovali? Vjerojatno ne, ali to je bila istina za Axla Rosea i njegove školske kolege.

Nakon što su se početkom '80-ih preselili u Los Angeles, razdvojili su se, no 1985. se ponovno sastaju i nastaje „Guns N' Roses“, jedan od najutjecajnijih hard rock bendova u povijesti. Postava im se mijenjala, no krajem '85. u bendu su bili William Axl Rose, Izzy Stradlin, Saul Hudson – bolje znan kao *Slash*, Ole Beich i Steven Adler. Ime benda osmislili su spajanjem imena bendova iz kojih su došli originalni članovi.

S tom postavom počeli su osvajati publiku i iste godine izdali su album u vlastitoj ograničenoj produkciji *"Live?!*@Like A Suicide"* na kojem su bile dvije obrade pjesama drugih bendova i dvije autorske pjesme. Nakon toga sklopili su ugovor s izdavačkom kućom i izdali album *"Appetite for Destruction"* koji u početku nije bio vrlo popularan, no slava im se vratila videospotom pjesme *"Sweet Child O' Mine"* s istog albuma koja je dospjela na prvo mjesto na US ljestvici. I druge pjesme s tog albuma bile su vrlo uspješne i držale mjesta na Billboardovoj Top ten ljestvici, a najpoznatija – *"Welcome to the Jungle"* još uvijek se smatra jednom od najboljih rock pjesama na svijetu. Na turneji albuma ponašali su se neodgovorno i rizično te tako si priuštiti ime „najopasnijeg benda na svijetu“.

Unatoč tome, vrhunac karijere im započinje '91. nakon izlaska Stevea Adlera i početkom turneje koja je trajala punih 28 mjeseci. Tijekom turneje izlaze albumi *"Use Your Illusion I"* i *"Use Your Illusion II"* koji su imali mekši zvuk i sadržavali balade. *"Don't Cry"*, *"November Rain"* i *"Estranged"* bile su najpopularnije pjesme oba albuma i tvorile su trilogiju. Do danas, videospotovi tih pjesama smatraju se najskupljim ikad, a vjenčanica iz *"November Rain"* bila je popularna dugo nakon izlaska pjesme.

U sljedećim godinama puno su surađivali s filmskom industrijom i drugim glazbenicima. Izdali su još jedan album, no on nije doživio slavu kao svi prethodni. Nedugo nakon toga, bend se raspao i nije bilo velike aktivnosti sve do 2016. godine, kada se ponovno sastaju i nastavljaju nastupati sve do danas.

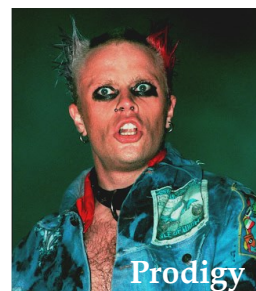
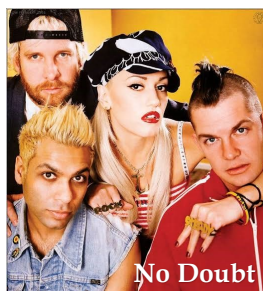
Dakle, bili su vrlo utjecajni i radili vrlo dobru glazbu te promijenili svijet na svoj način. Poanta je da nisu dopustili da ih problemi zaustave, a ne biste trebali ni vi, nego su radili ono što vole i ustrajali su u tome.

Martina Miloš, 8.c

Tko su još bili idoli 90-ih:

Backstreet Boys
Spice Girls
No Doubt
*NYSNC
Oasis
Blur

Kelly Family
Prodigy
Breatney Spears
Massive attack
Snap
Biggie Smalls

Fotografije preuzete:

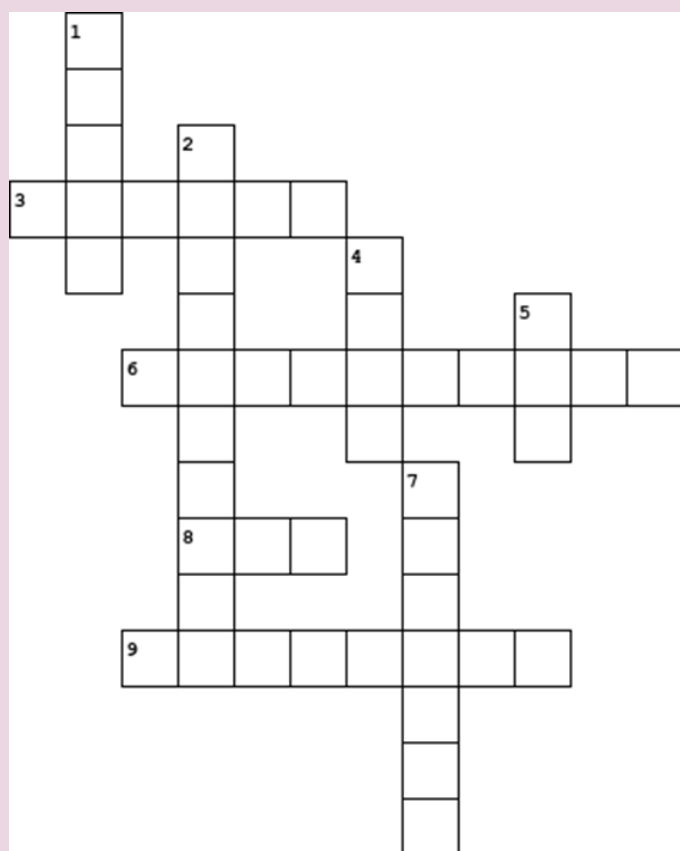
PIXNIO

PINTEREST

Mala matematička križaljka

	1	2	3	4	5	6	7	8
1						☺		
2					☺			
3		☺				☺		
4	☺		☺					☺
5				☺				
6					☺			

INFORMATIČKA KRIŽALJKA

Pripremila: Katarina Jurković sa 7.a

OKOMITO

1. Koji program nazivamo još i tablični kalkulator?
2. Ulazna jedinica računala koja se koristi za zadanje zapovjedi računalu, pisanje teksta itd.
4. Program za obradu teksta.
5. Koristimo ga za pomicanje po zaslonu, odabir teksta i datoteka, kao i za druge funkcije, kao što su zumiranje i pomicanje po web stranicama
7. Program za programiranje.

VODORAVNO:

1. $150500 : 4 \text{ ☺ } D(36,54)$
2. $(15 \cdot 4 + 750 : 25) \cdot 6 + 100 \cdot 29,65 \text{ ☺ }$ Sljedbenik broja 711 uvećan za 8.
3. Neutralna je za zbrajanje ☺ My name is Bond. James Bond ☺ Toliko je dl u 8 l
4. Najmanji neparni prosti broj ☺ $42 \cdot 49 - 28 \cdot 49 + 3 \cdot 49 \text{ ☺ }$ Duljina stranice kvadrata (u centimetrima) čiji je opseg 200 mm.
5. Broj dana u prijestupnoj godini umanjen za 1 ☺ Te su godine održane prve moderne olimpijske igre u Ateni
6. Bomboni "sa crtom" uvećani 10 puta ☺ Koliko je ono bilo Disneyevih točkastih pasa?

OKOMITO:

1. Koliko m^2 ima površina igrališta pravokutnog oblika duljine 15 m, a širine 22 m? ☺
☺ Koliko tridesetpetina ima jedno cijelo?
2. Dvoznamenkasti višekratnik broja 25 koji je veći od 50. ☺ $0,36 \cdot 1000$
3. $V(300,200) \text{ ☺ }$ Arapski zapis rimskog broja LV
4. Kamion nosi teret mase 2.508 t. Koliko je to kilograma? ☺ Neutralna je i za oduzimanje!
5. Šestina od 30 ☺ $73 \cdot 18 - 73 \cdot 8 + 1$
6. Broj dana u tjednu ☺ $V(19,2)$ uvećaj 11 puta pa ga umanj za 37
7. Koliko nogu imaju 32 slona? ☺ Veličina pravog kuta u stupnjevima!
8. Prethodnik broja 800570 umanjen za 8.

Riješi i otkrij rečenicu:

1. $147+89 \quad O$
2. Neposredni prethodnik broja 61 R
3. Od umnoška brojeva 22 i 15 oduzmi broj 32 \acute{C}
4. $75 \cdot 8 \cdot 1 \cdot 10 \quad N$
5. Koliki je djeljenik ako je djelitelj 1, a količnik 60 T
6. $18:3-3+20:4+5 \cdot (9-3)-0:999 \quad S$
7. $|\frac{-5}{8}| - |\frac{2}{3}| + |-1\frac{1}{6}| \quad E$
8. $7x-6=5x+4 \quad I$
9. $\frac{a}{3} + \frac{a}{4} = 7 \quad B$
10. Filip će za 10 godina biti 3 puta stariji nego što je bio prije 10 godina. Koliko godina ima Filip sada? A
11. Koliko je decimetara u 360 cm? \acute{Z}

38	60	$\frac{9}{8}$	60	20	6000	12	23	36	5	298

Valerija Mutabdžić, 7.b

VODORAVNO

3. Osnovni dio tablice
6. Program za izradu prezentacija
8. Engleski naziv za davatelja internetskih usluga (kratica).
9. Najsloženiji digitalni sustav.

Rebus:

$$\text{Pinguin} + \text{Mačka} + \text{Mačka} + \text{Mačka} = 7\frac{5}{28}$$

$$\text{Drvo} + \text{Mačka} + \text{Žužak} + \text{Žužak} = 10\frac{2}{3}$$

$$\text{Drvo} + \text{Mačka} + \text{Pinguin} + \text{Žužak} = 10\frac{5}{6}$$

$$\text{Pinguin} + \text{Pinguin} + \text{Mačka} + \text{Drvo} = 11$$

Ako je = $1\frac{1}{7}$

koliko iznose:

INFORMATIČKA OSMOSMJERKA

I Ć G D C P X G A Š Č N N R Ž B J Ć W F
 O I Ć P H C C T E Č E I C I N Č U V Z C
 K N M O N I T O R Ž N C C O V H D Q D K
 M O X A C I N I D E J A J N Š I D E R S
 I O Y J P G N X W X O G P O F Z B U C Č
 K A Č O L P A N Č I T A M O P B N L E W
 R Č L B E Č E B G U R D P H R E W R C O
 O H K Č P G R I V X E J B W O I H F I C
 F A C I T R A K A N Č U V Z C Z N O L V
 O Q D T F C L G I O Č K Q V E N K N A Y
 N T M I Š Ž Č L B I D X O T S E L V Š Y
 D Y C A B G Q J Č N Č G R O O R W W U A
 S A C I N V O K P I T D L A R T P Z L U
 H S O Q H A Q X L U M A T T Z A M C S G
 Ć Ć Y E U W D M Y Ž N Y F M M Z W Ž H M
 Y W G Š Č M R D H U A N A P A J A N J E
 F I Z E C I X Ć Č Q V I B X E Q L D B C
 I F A C I T R A K A K Č I F A R G D N D
 S I A C I T R A K A N Ž E R M R D X W Z
 M E M O R I J S K I Š T A P I Ć X L E Y

1. RAČUNALO
2. SREDIŠNJA JEDINICA
3. MIŠ
4. TIPKOVNICA
5. MONITOR
6. ZVUČNICI
7. MIKROFON
8. MATIČNA PLOČA
9. ZVUČNA KARTICA
10. GRAFIČKA KARTICA
11. MREŽNA KARTICA
12. PROCESOR
13. NAPAJANJE
14. SLUŠALICE
15. WIFI
16. MEMORIJSKI ŠTAPIĆ

Pripremila: Katarina Jurković sa 7.a

Riješi križaljku

1. Neposredni sljedbenik broja 94 T
2. Umnožak brojeva -12 i -208 B
3. $V(30,40)$ V
4. $507 \cdot 4 \cdot 2$ R
5. $11 \cdot 7$ I
6. $53430 : 6$ A
7. $2 \cdot [24 - (21 - x)] = 3 \cdot (x - 5) - 3$ O
8. Koliko je kilograma u 36000g? I
9. Koliko je sati u 300 minuta? S
10. $261 \cdot 13$ Ž
11. $76 + 58 - 39 - 22 + 14$ N
12. Koliko je kilograma u 1t? M
13. $-1.6 - (-0.8) + (-2.6)$ E
14. Broj za 3 veći od rješenja jednačbe $2(x+5)=80$ A
15. $3 - \frac{3}{4} : 2 - \frac{3}{4}$ Ć
16. $-1^2 - (-1)^2 + 1^2$ S

Sudoku:

		2	5					8
	5		7		6			4
	7						1	9
					1			6
	3		4	9		8		
				8				
			8		5		2	
		9						
						6		3

Izvor:

Tajni zadatak 006, radna bilježnica iz matematike za šesti razred osnovne škole, grupa autora, Zagreb, 2007.

Web stranica: <http://www.antonija-horvatek.from.hr/>

Sudoku križaljka

5	4056	-3.4	95	38	87
2496	24	3393	77	$1\frac{7}{8}$	
-1	120	36	1000	8905	

Valerija Mutabdžić, 7.b

Pripremile: Nataša Herek i Martina Kučinić